

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Inatsisartutlov nr. 7 af 7. december om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor (råstofloven) trådte i kraft den 1. januar 2010.

Inatsisartutloven byggede i høj grad på de erfaringer og viden, der var indsamlet på baggrund af den eksisterende lov om mineralske råstoffer, der indførte anbefalingerne af den i 1990 nedsatte arbejdsgruppe efter aftale mellem landstyreformanden og den danske energiminister.

Arbejdsgruppen skitserede i en rapport (Ølgaard-rapporten) en række forslag for en ny strategi for udnyttelsen af mineralske råstoffer i Grønland med henblik på, at råstofsektoren kunne blive en betydende erhvervssektor på linje med andre erhverv i Grønland. Blandt hovedelementerne i den foreslåede nye strategi var blandt andet indførelse af væsentligt ændrede tilladelsesvilkår og en skattelovgivning, som skulle være konkurrencedygtig i forhold til andre lande, samt olieeftersforskning på land- og kontinentalsokkelområder i Grønland gennem udbudsrunder.

Erfaringerne med råstofloven og dens anvendelse i praksis har været gode, og loven har skabt kontinuitet i forhold til den tidligere gældende lov om mineralske råstoffer i Grønland.

Desuden har råstofloven og dens anvendelse i praksis understøttet en fortsat positiv udvikling på råstofområdet i Grønland. Efter råstoflovens ikrafttræden har Naalakkersuisut meddelt betydelig flere råstoffilladelser og langt flere og mere omfattende råstofaktiviteter er blevet udført. Aktiviteterne har skabt større beskæftigelse og højere indtægter for selvstyret, grønlandske virksomheder og grønlandsk arbejdskraft.

Råstofloven har endvidere bidraget til en fastholdelse og videreudvikling af principperne om, at der skal ske en hensigtsmæssig udnyttelse af mineralske råstoffer, at råstofaktiviteter skal udføres forsvarligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, miljø og samfundsmæssig bæredygtighed, og at råstofaktiviteter skal udføres hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med anerkendt god international praksis under tilsvarende forhold.

Råstofloven fastslår ligeledes, at der skal ske en samlet og integreret myndighedsbehandling, som omfatter alle forhold og regler vedrørende mineralske råstoffer, råstofaktiviteter, anvendelse af undergrunden og tilknyttede energiaktiviteter. Forvaltningen af råstofområdet sker på grundlag af en samlet og koordineret stillingtagen til alle relevante forhold og hensyn.

Naalakkersuisut har ønsket at adskille den daglige myndighedsbehandling af miljøforhold fra den daglige behandling af råstofforhold (ressourceforhold). Forslaget gennemfører denne adskillelse. Naalakkersuisut ønsker samtidig at fastholde og lovfæste den nuværende praksis, hvorefter råstofvirksomheder og andre kun skal have en enkelt indgang (one door) til myndighedsbehandlingen på råstofområdet. Olie- og mineralselskaber er generelt meget tilfredse med den nuværende praksis. Det ses f.eks. af de årlige undersøgelser foretaget af Frasier Institute. Samtidigt sikrer dette en ensartet behandling af sager på råstofområdet. Forslagets nye ordning fastholder således en-dørs-princippet, men adskiller den daglige myndighedsbehandling af miljøforhold fra den daglige behandling af råstofforhold (ressourceforhold).

Forslaget viderefører princippet om en samlet integreret myndighedsbehandling på råstofområdet, hvor især miljømæssige, tekniske, sikkerhedsmæssige og ressourcemæssige hensyn indgår som en helhed i vurderingen af en råstofaktivitet. Der gives således alene en tilladelse, der omfatter samtlige forhold af betydning for en aktivitet omfattet af loven. Denne model var en af hovedanbefalingerne i Ølgaard-rapporten fra 1990.

Forslaget fastsætter nye regler i råstofloven om råstofmyndighedens organisation og funktioner med hensyn til myndighedsbehandlingen af miljøforhold vedrørende råstofområdet. Efter forslaget vil råstofmyndigheden under Naalakkersuisut omfatte to myndigheder. Den ene er Råstofstyrelsen, der er myndighed for alle forhold på råstofområdet, bortset fra miljøforhold. Den anden er Miljøstyrelsen for Råstofområdet, der er myndighed for miljøforhold på råstofområdet.

Forslaget fastsætter nye regler om, at en klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen for Råstofområdet kan indbringes for Naalakkersuisut, der så træffer afgørelse i sagen.

Naalakkersuisut har siden råstoflovens ikrafttræden den 1. januar 2010 oplevet et stigende ønske fra Grønlands befolkning om, at der sikres en videre adgang til udførelse af småskala aktiviteter og til indsamling og brydning af mineraler uden tilladelse. Der er også fremsat ønske om mulighed for anvendelse af småsprængninger ved småskala tilladelser uden eneret.

På den baggrund foreslås det, at der gennemføres visse ændringer af råstoflovens regler i kapitel 8 om småskala råstofaktiviteter og i kapitel 11 om indsamling og brydning af mineraler uden tilladelser.

Efter forslaget foretages en vis regelforenkling i forhold til de gældende regler for småskala området og området for indsamling uden tilladelser. For at kunne skabe den ønskede regelforenkling har det været nødvendigt at foretage konkretiseringer og mindre præciseringer af enkelte af de gældende regler. Herved sikres mere smidige og let anvendelige regler.

Det langsigtede mål er, at der vil blive foretaget småskala råstofaktiviteter i større omfang, og at en tilsvarende udvikling vil finde sted med hensyn til indsamling og brydning af mineraler uden tilladelse.

Forslaget skal fremme fastboendes adgang til foretagelse af råstofaktiviteter.

Der vil således særligt være tale om støtte til samfundsmæssig bæredygtighed i et bredere perspektiv.

Desuden vil forslagens forbedringer vedrørende småskala aktiviteter kunne bidrage til bedre udnyttelse af råstoffer, der kun kan udnyttes kommercielt ved småskala råstofaktiviteter.

Forslaget er i overensstemmelse med Naalakkersuisuts politik om, at råstofaktiviteter skal udføres forsvarligt med hensyn til sikkerhed, miljø, ressourceudnyttelse og samfundsmæssig bæredygtighed samt i overensstemmelse med anerkendt god international praksis under tilsvarende forhold. Råstoflovens §§ 1 og 83 indeholder tilsvarende krav om dette.

Forslaget er endvidere i overensstemmelse med Naalakkersuisuts politik om, at råstofområdet skal være et udviklings- og vækstområde, der bidrager til Grønlands samlede økonomiske og erhvervsmæssige udvikling og vækst.

2. Hovedpunkter i forslaget

2.1. Råstofmyndigheden

Efter forslaget er Naalakkersuisut som overordnet råstofmyndighed fortsat den samlede administrative myndighed for råstofområdet. Naalakkersuisut sørger dermed fortsat for, at der sker en samlet og integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende mineralske råstoffer, råstofaktiviteter og andre aktiviteter omfattet af råstofloven.

Forslaget fastslår, at aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet skal godkendes af Naalakkersuisut. Dette er udtryk for det gældende princip om, at tilladelse til eller godkendelse af aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkninger på samfundet eller miljøet, bør træffes af Naalakkersuisut, som værende Grønlands Selvstyres øverste forvaltningsmyndighed.

Igennem en mangeårig periode var praksis, at alle sager vedrørende tilladelser blev behandlet i Fællesrådet vedrørende Mineralske Råstoffer i Grønland, hvorefter indstillingerne herfra efterfølgende blev tiltrådt eller forkastet af Naalakkersuisut og den danske minister for området. Denne praksis har været fastholdt siden Grønlands Selvstyre overtog råstofområdet den 1. januar 2010 på den måde, at sagerne har været forelagt Naalakkersuisut til afgørelse.

På råstofområdet træffes dagligt en række konkrete afgørelser, dels i henhold til egentlige ansøgninger om råstofaktiviteter men også i forbindelse med godkendelser af aktiviteter i henhold til allerede udstedte tilladelser.

Råstofdirektoratet behandler og træffer afgørelser i sager om generelle godkendelser i henhold til standardvilkår for forundersøgelse og efterforskning, herunder de gældende feltregler. Råstofdirektoratet fører ligeledes tilsyn med overholdelse af råstofloven og gældende vilkår herfor, samt meddeler påbud m.v. om overholdelse heraf. Råstofdirektoratet udarbejder herudover indstillinger vedrørende forhold, som Naalakkersuisut eller Medlem af Naalakkersuisut for råstoffer skal træffe afgørelse i.

Forslaget fastlægger en ny overordnet organisering af råstofmyndigheden. Den omfatter Naalakkersuisut og 2 underordnede fagmyndigheder.

Ved vedtagelsen af råstofloven lagde Inatsisartut til grund, at der er en række fordele ved en enkelt råstofmyndighed for hele råstofområdet og ved en samlet, integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende råstofområdet. Det følger blandt andet af råstoflovens § 3. Disse fordele er søgt videreført.

Den generelle myndighed for råstofområdet er efter forslaget Råstofstyrelsen, der svarer til det nuværende Råstofdirektorat med enkelte ændringer som følge af forslaget.

Den anden myndighed er Miljøstyrelsen for Råstofområdet (Miljøstyrelsen). Begge styrelser vil blive oprettet som særlige myndigheder, med henblik på at fastholde og udvikle den faglige og tekniske viden og erfaring samt de faglige og tekniske kompetencer i øvrigt, som er påkrævede for at foretage den samlede og integrerede myndighedsbehandling og træffe afgørelser om faglige og tekniske forhold. Samt for at sikre, at ressourcerne anvendes til netop disse formål.

Miljøstyrelsen vil herefter overtage den daglige administration og sagsbehandling vedrørende sager om miljøforhold på råstofområdet, som i dag foretages af Råstofdirektoratet. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring af den ovenfor nævnte afgørelseskompetence. Miljøstyrelsen vil derfor kunne træffe afgørelse vedrørende generelle godkendelser i henhold til standardvilkår for forundersøgelse og efterforskning, herunder de gældende feltregler med videre.

I overensstemmelse med den hidtidige praksis på området, vil henholdsvis Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen på baggrund af hidtidig praksis træffe afgørelser i forhold til de standardvilkår, der er gældende på området, herunder de vilkår og retningslinier, der generelt er godkendt af Naalakkersuisut.

Det betyder således, at Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen eksempelvis forventes at træffe afgørelser i sager vedrørende tildeling af småskala tilladelser på standardvilkår, godkendelse af aktiviteter i henhold til vilkår for allerede meddelte tilladelser til forundersøgelse, efterforskning eller udnyttelse. Ligeledes vil styrelserne forestå almindelig sagsbehandling, borgerbetjening samt udarbejdelse af indstillinger til sager, der skal behandles af Naalakkersuisut.

Styrelserne vil ligeledes føre tilsyn indenfor deres respektive områder og vil kunne meddele påbud om overholdelse af råstofloven og vilkår for meddelelse af tilladelser og godkendelser meddelt efter denne.

Behandling af sager om aktiviteter, der kan få væsentligt indflydelse på miljøet eller samfundet, herunder om meddelelse af tilladelse til efterforskning og udnyttelse af kulbrinter og udnyttelse af hårde mineraler forelægges som hidtil for det samlede Naalakkersuisut til beslutning. Ligesom afgørelser, hvori der foreslås en væsentlige praksis ændring ligeledes skal forelægges Naalakkersuisut til afgørelse.

Naalakkersuisut beslutter som led i ressortfordelingen, hvilken enhed der behandler de enkelte spørgsmål. Efter forslaget vedtagelse, vil der skulle foretages en ny delegation og afgrænsning af beslutningskompetencen mellem Naalakkersuisut og de nye råstofmyndigheder.

Ved Naalakkersuisut forstås i den sammenhæng det samlede Naalakkersuisut.

Når det skal afgøres, om en aktivitet kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, må der blandt andet tages hensyn til reglerne i råstoflovens kapitel 15 (§§ 73-75) om miljøvurdering og kapitel 16 (§§ 76-78) om vurdering af samfundsmæssig bæredygtighed. Se særligt §§ 73 og 76 og bemærkningerne til disse bestemmelser i forslaget til råstofloven.

Efter § 73, stk. 1, kan tilladelse til og godkendelse af seks forskellige typer aktiviteter, der er nævnt i stk. 1, nr. 1-6, kun meddeles, når en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM) ved udførelse af aktiviteten er foretaget og en redegørelse derfor (VVM-redegørelse) er godkendt af Naalakkersuisut. Efter § 73, stk. 2, kan tilladelse til og godkendelse af andre aktiviteter, der må antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, kun meddeles, når en miljøvurdering er foretaget og en VVM-redegørelse er godkendt af Naalakkersuisut.

Andre aktiviteter som godkendelse af rapportering i henhold til vilkår i tilladelser om økonomiske, tekniske, miljømæssige og geologiske forhold skal modsat ikke godkendes af Naalakkersuisut ligesom løbende godkendelse af tekniske installationer og driftsmæssige forhold af sikkerheds- og sundhedsmæssig betydning er andre eksempler på aktiviteter, der ikke kræver godkendelse af Naalakkersuisut.

Som eksempler på aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, kan nævnes offshore boringer, samt etablering og drift af miner

Miljøstyrelsen skal opbygge viden og erfaring med hensyn til behandling af sager om miljøforhold på råstofområdet. Det skal i en overgangsperiode ske i samarbejde med Råstofstyrelsen. Desuden skal det nuværende samarbejde mellem Naalakkersuisut og DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE), Aarhus Universitet, fortsætte uændret som et samarbejde mellem Miljøstyrelsen og DCE. På sigt er det hensigten, at Grønlands Naturinstitut gradvist skal overtage de arbejdsopgaver, der varetages af DCE, i det omfang instituttet etablerer den nødvendige viden og kompetence.

Råstofmyndighedens vurderinger og afgørelser vedrørende miljøforhold sker således fortsat på baggrund af rådgivning og vurderinger (indstillinger) fra en eller flere videnskabelige og uafhængige miljøinstitutioner.

Derved sikres det, at der fortsat er fokus på beskyttelse af miljø og natur, og at samfundsudviklingen sker på et videnskabeligt og bæredygtigt grundlag i respekt for menneskets livsvilkår og for bevarelsen af dyre- og plantelivet. Endvidere forankres de miljømæssige kompetencer inden for råstofmyndighedens område i et fagligt fællesskab med den almindelige miljømyndighed. Forslaget indebærer blandt andet, at DCE fortsat foretager vurderinger og udarbejder indstillinger til afgørelser vedrørende miljøforhold.

Det sikres dermed, at råstofmyndighedens vurderinger og afgørelser vedrørende miljøforhold fortsat er baseret på vurderinger og udkast til afgørelser fra en videnskabelig og uafhængig miljøinstitution.

Som det er tilfældet i dag, vil hverken Naalakkersuisut eller Miljøstyrelsen være bundet af rådgivningen udefra. Den eksterne rådgivning indgår som et del element i en helheds afgørelse. Miljøstyrelsens indstilling tager således udgangspunkt i den eksterne rådgivning, der i henhold til praksis altid medsendes uredigeret til Naalakkersuisut, men kan anlægge både en skarpere og mildere vurdering og således indstille, at der foretages en skærpet beskyttelse af miljøet.

Med forslaget ønsker Naalakkersuisut således at fastsætte lovbestemmelser om forvaltningens organisering på råstofområdet og om forvaltningsenhedernes overordnede funktioner. Naalakkersuisut ønsker dermed at skabe større klarhed og gennemsigtighed om de gældende reg-

ler om disse forhold på råstofområdet, således at forvaltningen, såvel som borgere og private virksomheder, får nemmere ved at forstå og anvende reglerne i praksis.

Forslaget fastsætter nye regler om, at en klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen for Råstofområdet kan indbringes for Naalakkersuisut, der så træffer afgørelse i sagen.

Dette er i overensstemmelse med hensynet om, at sager vedrørende forhold af væsentlig betydning generelt bør afgøres af eller kunne afgøres af Naalakkersuisut som selvstyrets øverste forvaltningsmyndighed.

Forslaget vil ikke ændre ved praksis hvorefter afgørelser om væsentlig og principiel ændring af praksis, eller hvor der er tale om væsentlige høringsproblemstillinger samt beslutninger om meddelelse af tilladelse til efterforskning og udnyttelse af kulbrinter og udnyttelse af hårde mineraler som hidtil forelægges for det samlede Naalakkersuisut til beslutning.

I grønlandsk og dansk lovgivning findes en række eksempler på lovbestemmelser, der regulerer forholdene vedrørende adgang til administrativ behandling af klager over afgørelser (administrativ rekurs). Lovbestemmelserne er fastsat, selvom ekstern delegation til en underordnet forvaltningsmyndighed i sig selv kan skabe en sådan ret til administrativ rekurs efter ulovbestemte regler. Sådanne lovbestemmelser kan f.eks. angive, hvilke dele af en overordnet myndighed en afgørelse skal påklages til, klagefristens længde og forholdene vedrørende beregningen heraf, samt om en klage har opsættende virkning.

Med forslaget ønsker Naalakkersuisut at fastsætte lovbestemmelser om adgang til klage over afgørelser og dermed lovfæste de ulovbestemte, generelle regler derom samt fastsætte enkelte, nærmere regler derom. Naalakkersuisut ønsker dermed at skabe større klarhed og gennemsigtighed om de gældende regler om disse forhold på råstofområdet, således at forvaltningen, såvel som borgere og private virksomheder, får nemmere ved at forstå og anvende reglerne i praksis. Dette medfører generelt de samme fordele som nævnt ovenfor med hensyn til fastsættelsen af lovbestemmelser om forvaltningens organisering på råstofområdet og forvaltningsenhedernes overordnede funktioner.

2.2. Småskala efterforskning og udnyttelse af mineraler m.v.

Forslaget giver hjemmel til, at der i tilladelser med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer efter § 16 kan fastsættes vilkår om, at rettighedshavere skal opbevare udnyttede mineraler eller en del af dem i Grønland.

Forslaget sikrer videre, at den del af Grønlands befolkning, som ikke har mulighed for selv at indsamle mineraler, får mulighed for at erhverve mineraler med henblik på forarbejdelse og

salg. Indtægtsmulighederne for den del af befolkningen, der vil erhverve indkomst ved forarbejdelse og salg af mineraler, bliver derved styrket.

Forslaget udvider kredsen af mulige rettighedshavere efter småskala tilladelser. Hvor det tidligere kun var fysiske personer, der kunne meddeles småskala tilladelse, omfatter kredsen nu også godkendte museer. Museer kan meddeles en småskala tilladelse uden eneret.

Som hidtil kan efterforskning og udnyttelse efter en småskala tilladelse, der er meddelt til en fysisk person, kun udføres af denne personligt og af medlemmer af dennes husstand.

Er rettighedshaveren efter en småskala tilladelse et godkendt museum, omfatter tilladelsen kun efterforskning og udnyttelse udført personligt af museets ledelse, herunder bestyrelsesmedlemmer og medlemmer af direktionen, samt museets fastansatte.

For at sikre en vis kontrol med, hvor mange personer, der udfører aktiviteter i tilladelsesområderne, foreslås en begrænsning på 10 personer. Begrænsningen gælder uanset om de pågældende personer er rettighedshavere, medlemmer af rettighedshaverens husstand, ledelse, ledelsens husstand eller fastansatte.

Hvor det i dag kun er muligt at anvende håndholdte redskaber ved brydning af mineraler efter småskala tilladelser uden eneret, indeholder forslaget en væsentlig udvidelse af rettighedshavernes mulighed for at bryde mineraler. Dette sker ved at introducere muligheden for at anvende småsprængninger ved småskala tilladelser uden eneret. Adgangen til udnyttelse af mineraler lettes derved betydeligt.

Naalackersuisut fastsætter nærmere bestemmelser om udstrækningen af og kontrollen med rettighedshavernes anvendelse af småsprængningstilladelser. Det er af afgørende betydning for beskyttelsen af den grønlandske natur, at der foreligger en klar afgrænsning af, hvad der er omfattet af småsprængningstilladelserne. En ubegrænset og ukontrolleret brug af småsprængninger vil medføre risiko for et uforholdsmæssigt stort indgreb i den grønlandske natur, i et vist omfang uden mulighed for efterfølgende genoprettelsesmuligheder.

Risikoen for personskader, uoprettelige skader og uforudsete konsekvenser ved anvendelse af småsprængninger uden konkret fastsatte grænser for anvendelsen, er årsagen til indskærpelsen af, at Naalackersuisut fastsætter nærmere bestemmelser om anvendelsen af sprængningstilladelserne.

Tilladelsen til småsprængninger indebærer også tilladelse til anvendelse af håndholdte, mekaniske hjælpemidler, så som boremaskiner, skæremaskiner m.v.

2.3. Indsamling og brydning af mineraler uden tilladelse

Efter råstofloven kan fastboende fortsat foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler uden forudgående tilladelse.

Turister og besøgende i Grønland ønsker i vid udstrækning at medbringe en eller flere sten som souvenirs, når de forlader Grønland. For at imødekomme dette ønske om ikke-erhvervsmæssig indsamling foreslås det, at turister må indsamle maksimalt 5 kg mineraler om året.

Som noget nyt foreslås, på baggrund af ønske fra lokale indsamlere, at fastboende kan foretage erhvervsmæssig indsamling og brydning af mineraler med en samlet værdi på op til 100.000 kr. om året. Det kan ske uden tilladelse. Der kan anvendes mindre håndholdte hjælpemidler, der ikke er mekaniske, eksempelvis hammer eller brækstang. Alle mineraler kan indsamles og brydes, bortset fra nogle særligt værdifulde mineraler, herunder diamant, safir, rubin, chrysoberyl, smaragd, opal, topas, tugtupit og radioaktive mineraler. Indsamling må finde sted over alt, bortset fra områder omfattet af en tilladelse med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer efter § 16 eller områder omfattet af en småskala tilladelse med eneret. Herved sikres retten til de værdifulde mineraler til rettighedshaverne efter tilladelser med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer efter § 16 og rettighedshavere efter småskala tilladelser.

Overstiger værdien af mineralerne 100.000 kr., skal mineralerne deponeres hos Naalakkersuisut, i det omfang deres værdi overstiger 100.000 kr.

2.4. Aftaler om samfundsmæssig bæredygtighed

Efter forslaget kan Naalakkersuisut fastsætte bestemmelser om, at en ansøger i henhold til §§ 76 og 77, eller en rettighedshaver efter en råstoff tilladelse, skal forpligte sig til at opfylde en aftale om samfundsmæssig bæredygtighed og andre socioøkonomiske forhold.

Sådanne aftaler er i et vist omfang blevet anvendt i forbindelse med større råstofprojekter.

Naalakkersuisut kan herunder også fastsætte bestemmelser om, at de andre aftaleparter skal være Naalakkersuisut og en eller flere kommuner, og om andre forhold vedrørende aftalen.

Forslaget sammenholdt med gældende inatsisartutlov	
<i>Gældende formulering</i>	<i>Forslaget</i>
	§ 1 I inatsisartutlov nr. 7 af 7. december 2009 om mineralske råstoffer og aktiviteter af betyd-

	<p>ninger herfor (råstofloven) foretages følgende ændringer:</p>
	<p>1. Efter § 3 indsættes:</p> <p>" § 3 a. Råstofmyndigheden, jf. § 3, stk. 1, omfatter Råstofstyrelsen, jf. stk. 2, og Miljøstyrelsen for Råstofområdet, jf. stk. 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Råstofstyrelsen under Naalakkersuisut (Råstofstyrelsen) er den generelle administrative myndighed for råstofområdet, bortset fra forhold vedrørende miljø, jf. stk. 3.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøstyrelsen for Råstofområdet (Miljøstyrelsen) under Naalakkersuisut er den administrative myndighed for miljøforhold vedrørende råstofområdet, herunder miljøbeskyttelse, naturbeskyttelse, miljøansvar og miljøvurdering.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Råstofmyndighedens vurderinger og afgørelser vedrørende miljøforhold baseres på vurderinger og udkast til afgørelser fra en eller flere videnskabelige og uafhængige miljøinstitutioner.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, skal godkendes af Naalakkersuisut.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Forvaltning og myndighedsbehandling vedrørende råstofområdet er organiseret efter et princip om, at rettighedshavere og andre kommunikerer med en enkelt myndighed og modtager alle meddelelser, dokumenter og afgørelser mv. fra denne myndighed. Råstofstyrelsen varetager den administrative kommunikation vedrørende råstofområdet i forhold til rettighedshavere og andre omfattet af denne inatsisartutlov.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Råstofstyrelsen er den koordinerende forvaltningsmyndighed og indhenter nødvendige udtalelser og afgørelser fra Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsen orienterer Råstofstyrelsen om Miljøstyrelsens sagsbehandling og afgørelser.</p>

	<p>§ 3 b. Klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen kan indbringes for Naalakkersuisut.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klagefristen er 4 uger. Klagefristen regnes fra dagen for meddelelsen, hvis afgørelsen er meddelt til en part, og fra dagen for offentliggørelse, hvis afgørelsen er offentligt bekendtgjort. Hvis klagefristen udløber på en lørdag eller en helligdag, forlænges klagefristen til den følgende hverdag.</p> <p><i>Stk. 3.</i> En klage skal indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Snarest muligt efter klagefristens udløb sender myndigheden klagen og myndighedens afgørelse og bemærkninger til klagen til Naalakkersuisut.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En klage over en tilladelse, en godkendelse eller en dispensation har ikke opsættende virkning, medmindre Naalakkersuisut bestemmer andet.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om, at bestemte tilladelser, godkendelser og dispensationer ikke må udnyttes inden for klagefristen.</p> <p><i>Stk. 6.</i> En klage over et påbud eller et forbud har ikke opsættende virkning, medmindre Naalakkersuisut bestemmer andet.</p> <p>§ 3 c. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om forholdene nævnt i §§ 3-3 b, herunder om at afgørelser om bestemte forhold træffes af Naalakkersuisut, om Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsens opgaver og beføjelser og om klage og begrænsning af adgang til klage over afgørelser truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen."</p>
<p>§ 18. I en tilladelse efter § 16 kan det fast-</p>	<p>2. I § 18 indsættes efter stk. 3 som nyt styk-</p>

<p>sættes, i hvilket omfang rettighedshaveren skal anvende grønlandsk arbejdskraft. I det omfang det er nødvendigt for virksomheden, kan rettighedshaveren dog anvende arbejdskraft fra andre steder end Grønland, når tilsvarende kvalificeret arbejdskraft ikke findes eller er disponibel i Grønland.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I en tilladelse efter § 16 kan det fastsættes, i hvilket omfang rettighedshaveren skal anvende grønlandske virksomheder ved entrepriser, leverancer og tjenesteydelser. Andre virksomheder kan dog anvendes, hvis grønlandske virksomheder ikke er konkurrencedygtige i teknisk eller kommerciel henseende.</p> <p><i>Stk. 3.</i> I en tilladelse efter § 16 kan det fastsættes, i hvilket omfang rettighedshaveren skal forarbejde udnyttede mineralske råstoffer i Grønland. Forarbejdning kan dog ske uden for Grønland, hvis forarbejdning i Grønland vil medføre væsentligt større omkostninger eller ulemper.</p> <p><i>Stk. 4.</i> I en tilladelse efter § 16 kan det fastsættes, i hvilket omfang rettighedshaveren skal foretage undersøgelser samt udarbejde og gennemføre planer til sikring af, at efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer sker på en samfundsmæssig bæredygtig måde. Sådanne undersøgelser og planer skal godkendes af Naalakkersuisut.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om forholdene nævnt i stk. 1-4, herunder om afgrænsningen af grønlandsk arbejdskraft og grønlandske virksomheder.</p>	<p>ke:</p> <p>" <i>Stk. 4.</i> I en tilladelse efter § 16 til efterforskning og udnyttelse af mineraler kan det fastsættes, i hvilket omfang rettighedshaveren skal opbevare udnyttede mineraler i Grønland og sælge dem til personer, der er fast bosiddende i og fuldt skattepligtige til Grønland. Krav derom kan fastsættes, i det omfang sådanne personer selv vil forarbejde mineralerne i Grønland eller på anden måde selv anvende mineralerne erhvervsmæssigt i Grønland. Rettighedshaverens salg af mineraler skal ske til markedspriser og på markedsvilkår."</p> <p><i>Stk. 4 og 5</i> bliver herefter <i>stk. 5 og 6</i>.</p>

<p>§ 18, stk. 5. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om forholdene nævnt i stk. 1-4, herunder om afgrænsningen af grønlandsk arbejdskraft og grønlandske virksomheder.</p>	<p>3. § 18, stk. 6 affattes således:</p> <p>"Stk. 6. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om forholdene nævnt i stk. 1-5, herunder om afgrænsningen af grønlandsk arbejdskraft, grønlandske virksomheder og personer omfattet af stk. 4."</p>
<p>§ 32. Denne inatsisartutlovs regler om efterforskning og udnyttelse af mineraler gælder også for småskala efterforskning og udnyttelse af mineraler, medmindre andet er anført i dette kapitel 8. Det samme gælder for bestemmelser, der er fastsat af Naalakkersuisut om efterforskning og udnyttelse af mineraler i medfør af denne inatsisartutlov.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En tilladelse til småskala efterforskning og udnyttelse kan uanset § 16, stk. 3, kun meddeles til fysiske personer, der er fast bosiddende og er fuldt skattepligtige i Grønland og har haft folkeregisteradresse i Grønland i de forudgående 5 år og har været fuldt skattepligtige i Grønland i de forudgående 5 år.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Naalakkersuisut kan fravige kravene i stk. 2, om folkeregisteradresse i de forudgående 5 år og om fuld skattepligt i Grønland i de forudgående 5 år, når det skønnes rimeligt ud fra ansøgerens tilknytning til Grønland, og når ansøgeren har opholdt sig uden for Grønland af uddannelsesmæssige årsager eller lignende.</p>	<p>4. § 32, stk. 2-7, affattes således:</p> <p>" <i>Stk. 2.</i> En tilladelse til småskala efterforskning og udnyttelse (småskala tilladelse) kan uanset § 16, stk. 3, kun meddeles til fysiske personer, der opfylder kravene i stk. 3, og museer, der opfylder kravene i stk. 9.</p> <p><i>Stk. 3.</i> En småskala tilladelse kan kun meddeles til en fysisk person, der opfylder følgende krav:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Personen har haft folkeregisteradresse i Grønland i en samlet periode, der mindst omfatter de forudgående 5 år. 2) Personen har folkeregisteradresse i Grønland. 3) Personen har været fuldt skattepligtig til Grønland i en samlet periode, der mindst omfatter de forudgående 5 år. 4) Personen er fuldt skattepligtig til Grønland. 5) Personen er myndig og har fuld rådighed over sin formue og er herunder ikke i betalingsstandsning, under konkurs eller i en situation, der kan sidestilles dermed. <p><i>Stk. 4.</i> Naalakkersuisut kan helt eller delvist fravige de tidsmæssige krav om perioder på mindst 5 år i stk. 3, nr. 1 og 3, når det skønnes rimeligt ud fra personens tilknytning til Grønland, og når personen har opholdt sig uden for Grønland af uddannelsesmæssige årsager eller lignende.</p> <p><i>Stk. 5.</i> En person, der er rettighedshaver</p>

	<p>efter en småskala tilladelse, skal i hele tilladelsesperioden opfylde kravene i stk. 3.</p> <p><i>Stk. 6.</i> En småskala tilladelse kan meddeles til et museum, der er Grønlands Nationalmuseum eller et godkendt museum efter lovgivningen om museumsvesen. Et museum kan kun meddeles en småskala tilladelse uden eneret.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Et museum, der er rettighedshaver efter en småskala tilladelse, skal i hele tilladelsesperioden opfylde kravet i stk. 6, 1. pkt."</p>
<p>§ 33. Naalakkersuisut kan på nærmere fastsatte vilkår meddele tilladelse med eller uden eneret til småskala efterforskning eller udnyttelse af mineraler.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Småskala tilladelser kan meddeles som tilladelser til samtidig efterforskning og udnyttelse eller særskilt for henholdsvis efterforskning og udnyttelse. I tilladelser til efterforskning kan der tillægges rettighedshaver fortrinsret til tilladelse til udnyttelse.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Rettighedshaveren efter en småskala tilladelse skal i hele tilladelsesperioden være fast bosiddende og fuldt skattepligtig i Grønland samt myndig og have rådighed over sit bo, herunder ikke være i betalingsstandsning, under konkurs eller i en situation, der kan sidestilles dermed. Rettighedshaveren skal generelt handle til armslængdepriser og på armslængdevilkår. Rettighedshaveren skal have fornøden sagkundskab og økonomisk baggrund for den pågældende udnyttelsesvirksomhed.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En småskala tilladelse kan meddeles til en person eller flere personer i fællesskab, men ikke til mere end 5 personer.</p>	<p>5. § 33, <i>stk. 3-4</i>, affattes således:</p> <p>" <i>Stk. 3.</i> Rettighedshaveren efter en småskala tilladelse skal have fornøden sagkundskab og økonomisk baggrund for aktiviteterne efter tilladelsen. Rettighedshaveren skal generelt handle til markedspriser og på markedsvilkår.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En småskala tilladelse kan meddeles til en person eller til flere personer i fællesskab, hvis enhver af dem opfylder kravene for at være en rettighedshaver, jf. § 32, <i>stk. 3-5</i>. En småskala tilladelse kan dog ikke meddeles til flere end 5 personer.</p>

<p>§ 34. Tilladelsesområdet for en småskala tilladelse fastsættes i tilladelsen, jf. dog stk. 2 og 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Tilladelsesområdet for en småskala tilladelse med eneret kan ikke fastsættes større end 1 km².</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilladelsesområdet for en småskala tilladelse må ikke omfatte områder, der er omfattet af tilladelser med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer meddelt andre efter denne inatsisartutlov. En småskala tilladelse uden eneret bortfalder, i det omfang der for samme område og mineralske råstoffer meddeles tilladelse med eneret efter § 16 eller tilladelse med eneret efter § 33.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Naalackersuisut kan fastsætte bestemmelser om et højeste antal småskala tilladelser, som på ethvert tidspunkt kan være i kraft.</p> <p><i>Stk. 5.</i> En småskala tilladelse efter § 33 meddeles for en periode på indtil 3 år.</p> <p><i>Stk. 6.</i> En rettighedshaver, som under en småskala tilladelse med eneret har påvist kommercielt udnyttelige forekomster og iværksat udnyttelse af forekomsterne, og som i øvrigt har opfyldt de i tilladelsen anførte vilkår, har ret til forlængelse af tilladelsesperioden med indtil 10 år ad gangen. Den samlede tilladelsesperiode kan ikke overstige 30 år.</p>	<p>6. § 34, stk. 2-7, affattes således:</p> <p>" <i>Stk. 2.</i> Tilladelsesområdet for en småskala tilladelse med eneret må ikke fastsættes større end 1 km².</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilladelsesområdet for en småskala tilladelse uden eneret omfatter ikke områder, der er eller bliver omfattet af en småskala tilladelse med eneret.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Tilladelsesområdet for en småskala tilladelse uden eneret omfatter ikke områder, hvor der er eller bliver meddelt tilladelse med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineraler efter § 16.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Naalackersuisut kan fastsætte bestemmelser om et højeste antal småskala tilladelser, som på ethvert tidspunkt kan være i kraft.</p> <p><i>Stk. 6.</i> En småskala tilladelse efter § 33 meddeles for en periode på indtil 3 år.</p> <p><i>Stk. 7.</i> En rettighedshaver, som under en småskala tilladelse med eneret har påvist kommercielt udnyttelige forekomster og iværksat udnyttelse af forekomsterne, og som i øvrigt har opfyldt de i tilladelsen anførte vilkår, har ret til forlængelse af tilladelsesperioden med indtil 10 år ad gangen. Den samlede tilladelsesperiode kan ikke overstige 30 år."</p>
<p>§ 35. En småskala tilladelse omfatter alene efterforskning eller udnyttelse udført personligt af rettighedshaveren eller medlemmer af rettighedshaverens husstand, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Naalackersuisut kan meddele tilladel-</p>	<p>7. § 35 affattes således:</p> <p>" § 35. Når rettighedshaveren er en enkelt person, omfatter småskala tilladelsen alene efterforskning og udnyttelse udført personligt af denne eller af medlemmer af dennes hus-</p>

<p>se til, at en rettighedshaver i henhold til en småskala tilladelse med eneret kan beskæftige indtil 9 personer i tilladelsesområdet.</p>	<p>stand, jf. dog stk. 4 og 5.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Når rettighedshaveren er flere personer, omfatter småskala tilladelsen alene efterforskning og udnyttelse udført personligt af dem eller af medlemmer af deres husstand, jf. dog stk. 4 og 5.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Når rettighedshaveren er et museum, omfatter småskala tilladelsen alene efterforskning og udnyttelse udført personligt af medlemmer af museets ledelse eller af museets fastansatte, jf. dog stk. 5.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Naalakkersuisut kan meddele tilladelse til, at en rettighedshaver efter en småskala tilladelse med eneret kan beskæftige op til 9 personer i tilladelsesområdet på samme tid, jf. dog stk. 5.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Der må ikke være flere end 10 personer, der udfører aktiviteter i et tilladelsesområde på samme tid. Det gælder, uanset om personerne er rettighedshaveren, medlemmer af rettighedshaverens ledelse, rettighedshaverens ansatte, medlemmer af rettighedshaveren eller ledelsens husstande eller andre personer, der er beskæftigede af rettighedshaveren."</p>
<p>§ 36. I småskala tilladelser fastsætter Naalakkersuisut nærmere bestemmelser om udførelse af råstofaktiviteter efter tilladelsen. Bestemmelserne fastsættes under hensyn til rettighedshaverens planlagte råstofaktiviteter, herunder aktiviteternes type og omfang. Når ændrede aktiviteter eller forhold gør det påkrævet, kan Naalakkersuisut fastsætte ændrede bestemmelser.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I småskala tilladelser fastsætter Naalakkersuisut nærmere bestemmelser om, hvilke aktiviteter der henholdsvis må udføres uden særlig godkendelse, kun må udføres efter særlig godkendelse og ikke må udføres.</p>	<p>8. § 36, stk. 3-5, affattes således:</p> <p>" <i>Stk. 3.</i> Råstofaktiviteter efter småskala tilladelser uden eneret må kun udføres ved anvendelse af håndholdte hjælpemidler, der ikke er mekaniske, som for eksempel hammer, mejsel, brækstang og hakke, jf. dog stk. 4.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Naalakkersuisut kan meddele en småskala tilladelse uden eneret med småsprængningstilladelse. Råstofaktiviteter efter en sådan tilladelse må også udføres ved anvendelse af håndholdte hjælpemidler, der er mekaniske, som for eksempel boremaskiner, skæremaskiner og fræsemaskiner, og ved anvendelse af småsprængning.</p>

<p><i>Stk. 3.</i> Råstofaktiviteter efter småskala tilladelser uden eneret må kun udføres ved anvendelse af mindre håndholdte hjælpemidler, der ikke er mekaniske, som hammer, mejsel, brækstang og hakke.</p>	<p><i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut fastsætter bestemmelser om anvendelse af småsprængning og om godkendelse deraf."</p>
<p>§ 45. En person, der er fast bosiddende og fuldt skattepligtig i Grønland kan, uden at der dertil kræves tilladelse, foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Indsamling efter stk. 1, må ikke foretages i områder, hvor der er meddelt tilladelse efter §§ 16 eller 33, og må kun foretages med respekt af undergrundstilladelser efter § 39.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Hvis mineraler, der er indsamlet efter stk. 1, ønskes solgt eller forarbejdet med salg for øje kan der ansøges om tilladelse til småskala udnyttelse af mineralerne efter reglerne i kapitel 8 for det område, hvor mineralerne er udnyttet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Personer, der er meddelt tilladelse efter § 33 kan efter godkendelse fra Naalakkersuisut arrangere guidede ture for turister og lignende med henblik på at fremvise Grønlands geologi. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om sådan virksomhed.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om ikke erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler og udførsel af disse fra Grønland foretaget af personer, der ikke er fast bosiddende og fuldt skattepligtige i Grønland.</p>	<p>9. § 45 affattes således:</p> <p>" § 45. En person, der er fast bosiddende i og fuldt skattepligtig til Grønland, (en fastboende) kan, uden at der dertil kræves tilladelse, foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler, jf. dog §§ 45 c og 45 d.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Hvis mineraler, der er indsamlet efter stk. 1, ønskes solgt eller forarbejdet med salg for øje, kan der ansøges om en småskala tilladelse til udnyttelse af mineralerne efter reglerne i kapitel 8 for det område, hvor mineralerne er indsamlet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> En småskala tilladelse kan ikke meddeles for området nævnt i stk. 2, hvis det er omfattet af en tilladelse med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineraler efter § 16 eller en småskala tilladelse med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineraler efter § 33.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En småskala tilladelse kan dog meddeles for området nævnt i stk. 2, hvis skriftligt samtykke dertil er meddelt af rettighedshaveren efter eneretstilladelsen, og dette ved anmodning derom godtgøres ved indlevering af samtykket til Naalakkersuisut.</p>
	<p>10. Efter § 45 indsættes:</p> <p>" § 45 a. En fastboende, jf. § 45, stk. 1, kan,</p>

	<p>uden at der dertil kræves tilladelse, foretage erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler og brydning af mineraler, hvis den samlede værdi af mineralerne ikke er større end 100.000 kr. om året, jf. dog §§ 45 c og 45 d. Brydning må kun foretages ved anvendelse af mindre håndholdte hjælpemidler, der ikke er mekaniske, som for eksempel hammer, mejsel, brækstang og hakke.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Værdien af mineraler, der indsamles eller brydes efter stk. 1, fastsættes til et beløb, der svarer til salgsprisen ved et salg til markedspriser og på markedsvilkår.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Hvis den samlede værdi af mineraler, der indsamles eller brydes efter stk. 1, er større end 100.000 kr. om året, skal mineralerne deponeres hos Naalakkersuisut, i det omfang deres værdi er større end 100.000 kr.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En person, der har deponeret mineraler efter stk. 3, kan ansøge om en småskala tilladelse til udnyttelse af mineralerne efter reglerne i kapitel 8 for det område, hvor mineralerne er indsamlet eller brudt.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Hvis en småskala tilladelse meddeles som nævnt i stk. 4, udleverer Naalakkersuisut de deponerede mineraler til rettighedshaveren. Hvis en sådan småskala tilladelse ikke meddeles eller der ikke er ansøgt om meddelelse af en sådan småskala tilladelse inden 12 måneder fra den dato, deponeringen fandt sted, sælger Naalakkersuisut de deponerede mineraler. Indtægter ved salg af mineralerne tilfalder landskassen.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Med virkning fra 1. januar året efter denne inatsisartutlovs ikrafttræden reguleres beløbet på 100.000 kr. i stk. 1 og 2 årligt i overensstemmelse med ændringen i det grønlandske forbrugerprisindeks.</p> <p>§ 45 b. En person, der ikke er en fastboende, jf. § 45, stk. 1, (en turist) kan, uden at der</p>
--	---

	<p>dertil kræves tilladelse, foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler, hvis den samlede vægt af mineralerne ikke er større end 5 kg om året, jf. dog § 45 d.</p> <p>§ 45 c. Indsamling eller brydning efter §§ 45-45 b må ikke foretages i et område, der er omfattet af en tilladelse med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer efter § 16 eller en småskala tilladelse med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineraler efter § 33.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Indsamling og brydning må dog foretages i et sådant område, hvis skriftligt samtykke dertil er meddelt af rettighedshaveren efter tilladelsen, og dette ved anmodning derom godtgøres ved indlevering af samtykket til Naalakkersuisut.</p> <p>§ 45 d. Adgangen til at indsamle og bryde mineraler efter §§ 45-45 b omfatter ikke værdifulde mineraler, herunder diamant, safir, rubin, smaragd, chrysoberyl, opal, tugtupit og topas og radioaktive mineraler.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om afgrænsningen af værdifulde mineraler efter stk. 1.</p> <p>§ 45 e. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser vedrørende indsamling af løstliggende mineraler og brydning af mineraler efter §§ 45-45 b, herunder om forarbejdning, opbevaring, deponering, transport, handel, eksport, import og certificering.</p> <p>§ 45 f. En person, der er meddelt en småskala tilladelse efter § 33, kan efter godkendelse fra Naalakkersuisut arrangere guidede ture for fastboende og turister med henblik på at fremvise Grønlands geologi.</p>
--	---

	<p><i>Stk. 2. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere bestemmelser om aktiviteterne nævnt i stk. 1."</i></p>
<p>Kapitel 16 <i>Vurdering af samfundsmæssig bæredygtighed (VSB)</i></p>	<p>11. Overskriften til <i>kapitel 16</i> affattes således:</p> <p><i>"Vurdering af samfundsmæssig bæredygtighed (VSB) og aftaler om samfundsmæssig bæredygtighed".</i></p>
	<p>12. Efter § 78 indsættes i kapitel 16:</p> <p><i>" § 78 a. Naalakkersuisut kan i en tilladelse efter § 16 fastsætte vilkår om, at en rettighedshaver, skal indgå og opfylde en aftale om samfundsmæssig bæredygtighed og andre socio-økonomiske forhold."</i></p>
<p>§ 96. Bøde idømmes den, der udfører virksomhed som nævnt i § 2, stk. 2, uden tilladelse i henhold til denne inatsisartutlov.</p> <p><i>Stk. 2. Der kan idømmes bøde til den, der forsætligt eller groft uagtsomt:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, som en myndighed har krav på i henhold til denne inatsisartutlov eller i henhold til bestemmelser eller vilkår fastsat i medfør af denne inatsisartutlov. 2) Foretager indsamling eller brydning af mineraler i strid med §§ 45-47. 3) Undlader at deponere overskydende mineraler efter § 45, stk. 6. 4) Overtræder vilkår til tilladelser eller godkendelser meddelt efter denne inatsisartutlov eller bestemmelser fastsat i medfør af denne inatsisartutlov. 	<p>13. I § 96, <i>stk. 2, nr. 2</i>, ændres "§§ 45-47" til § 45, "§ 45a, stk. 1, 2. pkt., §§ 45b-45c samt §§ 46-47".</p>

<p>5) Undlader at efterkomme påbud udstedt efter denne inatsisartutlov eller bestemmelser udstedt i medfør af denne inatsisartutlov.</p> <p><i>Stk. 3.</i> I bestemmelser fastsat i medfør af denne inatsisartutlov, kan det bestemmes, at der for overtrædelse af bestemmelserne kan idømmes bøde eller andre foranstaltninger efter kriminalloven for Grønland.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Er overtrædelsen begået af en virksomhed, som helt eller delvist ejes af Grønlands Selvstyre, staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, som er omfattet af landstingslov om kommunalbestyrelser og bygdebestyrelser m.v., et aktieselskab, anpartsselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges virksomheden med videre som sådan kriminalretligt ansvar. Tilsvarende gælder, hvis overtrædelsen er begået af Grønlands Selvstyre, en kommune eller et kommunalt fællesskab, som er omfattet af landstingslov om kommunalbestyrelser og bygdebestyrelser m.v.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Bøder, som idømmes i medfør af denne inatsisartutlov eller bestemmelser fastsat i medfør af inatsisartutloven, tilfalder landskassen.</p>	
<p>3) Undlader at deponere overskydende mineraler efter § 45, stk. 6.</p>	<p>14. I § 96, <i>stk. 2, nr. 3</i>, ændres "§ 45, stk. 6" til "§ 45 a, stk. 3".</p>
<p>§ 97. Naalakkersuisut kan foretage konfiskation af råstoffer, der er indsamlet uden tilladelse eller i strid med §§ 45-47 eller bestemmelse fastsat i medfør af § 48.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Konfiskerede råstoffer bortsælges af Naalakkersuisut. Salgsprovenuet tilfalder landskassen.</p>	<p>15. I § 97, <i>stk. 1</i>, ændres "§ 48" til "§ 45 e, § 45 f, stk. 2, eller § 48".</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p>

	<p>Inatsisartutloven træder i kraft den 1. januar 2013.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Tilladelser til forundersøgelse, efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer, som er meddelt ved inatsisartutlovens ikrafttræden, bevarer deres gyldighed. Inatsisartutloven finder også anvendelse på sådanne tilladelser, rettighedshavere efter sådanne tilladelser samt aktiviteter omfattet af råstofloven ved inatsisartutlovens ikrafttræden, jf. dog stk. 3 og 4.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Inatsisartutlovens § 18, stk. 4, som affattet ved denne inatsisartutlovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse på tilladelser til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer, som er meddelt efter råstoflovens § 16 ved denne inatsisartutlovs ikrafttræden. Det gælder dog ikke, i det omfang andet aftales mellem Naalakkersuisut og en rettighedshaver efter en tilladelse efter råstoflovens § 16 og fastsættes af Naalakkersuisut ved meddelelse af et tillæg til tilladelsen.</p>
--	--

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget vil indebære, at varetagelsen af myndighedsopgaver vedrørende miljøforhold på råstofområdet overføres fra det nuværende Råstofdirektorat til en ny myndighed, Miljøstyrelsen for Råstofområdet.

Finanslovens årlige bevillinger til varetagelsen af myndighedsopgaver vedrørende miljøforhold på råstofområdet overføres ligeledes fra Råstofdirektoratet til Miljøstyrelsen for Råstofområdet. Denne bevilling udgør 3 mio. kr. til betaling af DCE for udarbejdelse af vurderinger og udkast til afgørelser (indstillinger) vedrørende miljøforhold. Dette beløb overføres til den nye Miljøstyrelse.

Råstofdirektoratet har ikke yderligere udgifter til ansatte vedrørende miljøområdet, idet dette i dag varetages af DCE mod betaling. Råstofdirektoratet træffer under den nuværende lovgivning afgørelser og udarbejder vurderinger og indstillinger til Naalakkersuisut på grundlag af DCEs vurderinger og udkast til afgørelser. Dette mangeårige og integrerede samarbejde skal efter forslaget fortsætte som et samarbejde mellem Miljøstyrelsen og DCE.

Efter forslaget udarbejder Miljøstyrelsen vurderinger, afgørelser og indstillinger til Naalakkersuisut på grundlag af DCEs vurderinger og udkast til afgørelser. Miljøstyrelsens udførelse af dette arbejde vil skabe et behov for nye bevillinger til drift af Miljøstyrelsen. Det skønnes, at gennemførelsen af denne del af forslaget vil gøre det nødvendigt at etablere og besætte 2 nye stillinger i Miljøstyrelsen. Det skønnes, at udgifterne dertil vil være ca. 1,2 mio. kr. om året. Dette beløb vil være en merudgift i forhold til det nuværende bevillingsniveau for administration af råstofområdet.

Forslaget vil desuden indebære, at varetagelsen af de øvrige myndighedsopgaver på råstofområdet overføres fra det nuværende Råstofdirektorat til en ny myndighed. Finanslovens årlige bevillinger til varetagelsen af de øvrige myndighedsopgaver på råstofområdet overføres ligeledes fra Råstofdirektoratet til Råstofstyrelsen.

Forslaget vil endvidere skabe en klageadgang for myndighedsafgørelser på råstofområdet. Efter forslaget kan klager over afgørelser truffet af Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen for Råstofområdet indbringes for Naalakkersuisut, der træffer afgørelse i sagen.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Det skønnes, at forslaget ikke vil have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet og alene begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget vil generelt udvide og forbedre adgangen til at foretage småskala råstofaktiviteter og til at foretage indsamling og brydning af mineraler uden tilladelse.

Som nævnt ovenfor vil forslaget medføre, at klager over afgørelser truffet af Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen for Råstofområdet kan indbringes for Naalakkersuisut, og at Naalakkersuisut da træffer afgørelse i sagen.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget skal sikre og fastholde det hidtidige høje niveau for beskyttelse af natur og miljø i Grønland.

Forslaget indeholder regler om ændring af organisation af råstofmyndigheden under Naalakkersuisut. Se de almindelige bemærkninger ovenfor i afsnit 2.1.

Forslaget indeholder ikke materielle regler om forhold vedrørende miljø, natur eller folkesundhed. Forslagets regler om småskala råstofaktiviteter kan dog medføre, at der i et vist omfang udføres flere småskala råstofaktiviteter, og at der dermed ligeledes i et vist omfang vil forekomme flere påvirkninger af natur og miljø.

6. Konsekvenser for borgerne

Forslaget forventes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for borgerne.

Som nævnt ovenfor i afsnit 2.1, 3 og 4 vil forslaget skabe en klageadgang for myndighedsafgørelser på råstofområdet.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget har generelt kun rigsfællesskabsaspekter i forhold til § 7 i selvstyreloven og § 2 i anordning nr. 1035 af 22. oktober 2004 om ikrafttræden for Grønland af lov om beskyttelse af havmiljøet.

Selvstyrelovens § 7 fastsætter regler om råstofordningen, der gælder mellem selvstyret og staten. Ordningen indebærer, at alle offentlige indtægter fra råstofaktiviteter i Grønland tilfalder selvstyret, jf. stk. 1. Efter definitionen af råstofindtægter i stk. 2 omfatter de blandt andet indtægter i henhold til konkrete råstof tilladelser, "dog bortset fra beløb, som betales til dækning af udgifter i Råstofdirektoratets regi".

Reglen i selvstyrelovens § 7, stk. 2 er baseret på en forudsætning om, at Råstofdirektoratet er den samlede myndighed for råstofområdet i Grønland, og at Råstofdirektoratet foretager en samlet og integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende råstofområdet. Det sidstnævnte følger blandt andet af bemærkningerne om råstofområdet i bemærkningerne til forslag til lov om Grønlands selvstyre. I de almindelige bemærkninger, afsnit 4.4.31, anføres det, at miljøkompetencen efter lov for Grønland om miljøforhold, havmiljøloven og anordningen om dennes ikrafttræden for Grønland, med hensyn til råstofaktiviteter er overført til hjemmestyret. Det anføres videre, at miljøkompetencen udøves af Råstofdirektoratet som led i den samlede myndighedsbehandling af råstofaktiviteter.

Det følger af lov om kontinentalsoklen, at for anlæg og sikkerhedszoner, som befinder sig på eller er oprettet inden for den grønlandske del af kontinentalsoklen, gælder den for Grønland i øvrigt gældende ret. Det følger videre af loven, at Grønlands Selvstyre udøver de beføjelser, der er fastsat i lovens §§ 2 og 4, under iagttagelse af reglerne i råstofloven. Det anføres, at Råstofdirektoratet er landsstyrets myndighed på disse områder.

Efter selvstyrets overtagelse af råstofområdet og vedtagelsen af råstofloven følger det samme af råstoflovens § 3, stk. 1-3.

Den nævnte forudsætning er ligeledes lagt til grund i § 2 i anordning nr. 1035 af 22. oktober 2004 om ikrafttræden for Grønland af lov om beskyttelse af havmiljøet. Reglen i § 2 finder

anvendelse på virksomhed omfattet af råstoffilladelser. Efter § 2 varetages myndighedsbeføjelserne og -opgaverne i henhold til havmiljøloven, bortset fra beføjelserne til at fastsætte regler, "af Grønlands landsstyre som led i den samlede myndighedsbehandling af råstofaktiviteterne i Grønland i henhold til lov om mineralske råstoffer i Grønland (råstofloven), og lov om kontinentalsoklen".

Reglerne i selvstyrelovens § 7 og havmiljølovens § 2 lægger således forudsætningsvist til grund, at Råstofdirektoratet er den samlede myndighed for råstofområdet i Grønland, og at Råstofdirektoratet foretager en samlet og integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende råstofområdet.

Råstoflovens § 3 og forslaget bestemmelser i nr. 1, §§ 3 a-3 c er baseret på den samme forudsætning.

Det følger af råstoflovens § 3, som ændret ved forslaget, at råstofmyndigheden er den samlede myndighed for råstofområdet i Grønland, jf. stk. 1, og at råstofmyndigheden foretager en samlet og integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende råstofområdet, jf. stk. 2.

Efter forslaget er den overordnede råstofmyndighed Naalakkersuisut, der er den samlede råstofmyndighed og foretager de samlede og integrerede vurderinger. De underordnede råstofmyndigheder er generelt Råstofstyrelsen samt Miljøstyrelsen for Råstofområdet med hensyn til miljøforhold.

Fordelingen af den underordnede myndigheds kompetence mellem de to fagmyndigheder må anses for at være i overensstemmelse med den ovennævnte forudsætning i selvstyrelovens § 7 og havmiljølovens § 2, da forudsætningernes krav opfyldes af Naalakkersuisut som den overordnede råstofmyndighed.

Dette må lægges til grund, selv om denne fortolkning ikke følger af ordlyden i selvstyrelovens § 7 og havmiljølovens § 2, men derimod af en samlet fortolkning af ordlyden og reglernes formål og funktioner.

8. Høring af myndigheder og organisationer m.v.

Forslaget har i perioden 30. juli til 9. september 2012 ligget på høringsportalen samt været i høring hos de følgende myndigheder, organisationer og virksomheder:

Departementer i Grønlands Selvstyre, Grønlands Arbejdsgiverforening, NUSUKA, S.I.K., KANUKOKA, Kommune Kujalleq, Kommuneqarfik Sermersooq, Qeqqata Kommunua, Qaasuitsup Kommunua, Nunaoil A/S, NunaMinerals A/S, Greenland Mining Services A/S, Grønlandsbanken, Transparency Greenland, Grønlands Advokatforening, Advokatfirmaet Malling & Hansen Damm, AvataQ - Grønlands Natur og Miljøforening, Grønlands Stenklub, For-

eningen af 16. August, Ujaqeritiit - stensamlernes forening i Qeqertarsuatsiaat, KNAPK, ICC Greenland, Rigsombudsmanden i Grønland, Miljøministeriet, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Klima- og Energiministeriet, Greenland Oil Industry Association (GOIA), London Mining A/S, Angel Mining A/S og Greenland Minerals & Energy.

Råstofdirektoratet har modtaget høringsvar fra følgende myndigheder, organisationer og virksomheder:

Departementet for Boliger, Infrastruktur og Trafik, Departementet for Finanser, Departementet for Erhverv og Arbejdsmarked, Departementet for Indenrigsanliggender, Natur og Miljø, Sulinermik Inuussutissarsiateqartut Kattuffiat, Grønlands Arbejdsgiverforening, KANUKOKA, Kommuneqarfik Sermersooq, Inuit Circumpolar Council - Grønland, Nunaoil A/S, AvataQ, Grønlandsbanken, Grønlandske Advokater, Uddannelsesministeriet, Naturstyrelsen under Miljøministeriet, De Nationale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS) og Energistyrelsen på vegne af Klima-, Energi- og Bygningsministeriet og Greenpeace Nordic.

I det følgende behandles høringsvarene og de forslag til ændringer, der er indkommet under den eksterne høring. Det bemærkes, at høringsvarene, som er anført i kursiv, kun er gengivet i hovedtræk på baggrund af en foretaget væsentlighedsvurdering.

Departementet for Finanser anser det for besynderligt, at give rettighedshaveren efter eneretstilladelser hånds- og halsret over, hvorvidt andre kan foretage småskala-udnyttelse. Dette har den modsatte effekt i forhold til hensigten om at skabe et nemt administrerbart regelsæt. Kontrol af betingelsernes opfyldelse samt valg af sanktioner er problematiske.

Hvis Naalakkersuisut har meddelt en rettighedshaver en tilladelse med eneret til efterforskning og udnyttelse af et eller flere mineralske råstoffer i et givent område, er rettighedshaveren den eneste, der må foretage de aktiviteter, der er omfattet af tilladelsen, indenfor området. Dette følger af, at tilladelsen er meddelt med eneret.

Departementet for Finanser påpeger endvidere, at det er vanskeligt at se formålet ved alene at anerkende anpartsselskaber som rettighedshavere. Forskellen til aktieselskaber er alene et spørgsmål om indskudskapitalens størrelse. Udelukkelse af aktieselskaber ekskluderer således ikke i sig selv store selskaber.

Forslaget er ændret, således at kredsen af mulige rettighedshavere efter småskala-tilladelser kun omfatter personer og ikke tillige selskaber. Hverken anpartsselskaber eller aktieselskaber kan således være rettighedshavere efter småskala-tilladelser.

Efter råstoflovens § 16 kan anpartsselskaber og aktieselskaber fortsat meddeles efterforskningstilladelser, og aktieselskaber kan fortsat meddeles udnyttelsestilladelser.

Departementet for Finanser peger videre på, at det virker besynderligt at sammenkæde ledelsens husstand med den kreds af personer i anpartsselskabet, der kan udføre personligt arbejde. Hvis formålet er at sikre, at flere personer kan gå sammen, bør interessentskab, der ikke tillader begrænsning af den personlige hæftelse, være et alternativ.

Bestemmelsen er udgået fra forslaget som følge af, at kredsen af mulige rettighedshavere efter småskala-tilladelser ikke omfatter anpartsselskaber.

Departementet for Finanser indstiller til en præcisering af det korrekte tal i relation til § 45 b, da loven siger 5 kg, men bemærkningerne 15 kg.

Den korrekte grænse er 5 kg om året. Bemærkningerne er tilrettet i overensstemmelse dermed.

Departementet for Finanser indstiller til, at det i § 3 b, stk. 3, præciseres, at klage skal begrundes.

De nærmere forhold vedrørende indgivelse af en klage og dens behandling må afgøres efter almindelige forvaltningsretlige regler og principper. De indebærer blandt andet, at myndigheden kan anmode om en præcisering af klagens indhold, herunder en begrundelse af klagen, i det omfang det er nødvendigt for at behandle klagen.

Disse almindelige regler og principper gælder generelt for alle klager. Der findes ikke behov for yderligere bestemmelser derom i råstofloven. Indstillingen er derfor ikke fulgt.

Departementet for Finanser indstiller til, at det gøres til en forudsætning for meddelelse af tilladelse, at ansøger ikke har gæld til det offentlige.

Når Naalakkersuisut afgør, om en tilladelse bør meddeles til en ansøger, vil Naalakkersuisut blandt andet tage hensyn til, om ansøgeren har gæld til offentlige myndigheder i Grønland. En gælds mulige betydning i forbindelse dermed afgøres efter almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om forfølgelse af saglige formål og proportionalitet. Der vil blandt andet kunne lægges vægt på gældens størrelse og om gælden til det offentlige er omtvistet eller i øvrigt bestrides. En sådan konkret vurdering må generelt anses for mere hensigtsmæssig end en generel regel om udelukkelse fra adgang til meddelelse af tilladelser ved gæld til det offentlige. Indstillingen er således ikke fulgt.

Departementet for Finanser indstiller endvidere til, at begrebet "fastboende" defineres i § 32, således at gentagelse undgås i §§ 45 og 45 a.

Bestemmelsen i § 32 vedrører småskala tilladelser og fastsætter mere omfattende krav ved definitionen af fastboende end bestemmelserne i §§ 45 og 45 a, som vedrører indsamling og

brydning af mineraler uden tilladelse. Grunden til de forskellige definitioner er, at der generelt bør være mere omfattende krav til rettighedshavere efter tilladelser end til personer, der foretager indsamling og brydning af mineraler uden tilladelse. Indstillingen er således ikke fulgt.

Departementet for Indenrigsanliggender, Natur og Miljø (NNPAN) bifalder, at forslaget er i tråd med det politiske ønske om adskillelse af myndighedsbehandling af miljøforhold fra behandling af råstofforhold. NNPAN har ikke yderligere bemærkninger.

Sulinermik Inuussutissarsiuqartut Kattuffiat (SIK) bifalder adskillelsen af myndighedsbehandlingen af henholdsvis miljøforhold på råstofområdet og andre råstofforhold. SIK udtrykker imidlertid bekymring for, om der med den nye miljøenhed er taget højde for tilstrækkelig tilførsel af bevillinger.

I det omfang myndighedsbehandlingen omfatter miljøforhold, samarbejder Råstofdirektoratet og Naalakkersuisut på nuværende tidspunkt med Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE), Aarhus Universitet. Råstofmyndighedens myndighedsbehandling sker således altid på baggrund af vurderinger og udkast til afgørelser fra en videnskabelig og uafhængig miljøinstitution.

Forslaget ændrer ikke på det samarbejde, som Råstofdirektoratet og Naalakkersuisut har haft med DCE. Forslaget forudsætter, at samarbejdet fortsætter mellem Miljøstyrelsen, Naalakkersuisut og DCE.

Finanslovens årlige bevillinger til varetagelsen af myndighedsopgaver vedrørende miljøforhold på råstofområdet overføres som følge af lovforslaget fra Råstofdirektoratet til Miljøstyrelsen for Råstofområdet. Denne bevilling udgør 3 mio. kr. til betaling af DCE for udarbejdelse af vurderinger og udkast til afgørelser (indstillinger) vedrørende miljøforhold. Dette beløb overføres til den nye Miljøstyrelse.

På sigt er det hensigten, at Grønlands Naturinstitut gradvist skal overtage de arbejdsopgaver, der varetages af DCE, i det omfang instituttet etablerer den nødvendige viden og kompetence.

SIK har en række konkrete bemærkninger, hvoraf fremhæves:

Ad lovens § 16, stk. 5, peges på, at udnyttelsesperioden på 50 år bør nedsættes til en mere overskuelig horisont på eksempelvis 25-30 år.

Lovens § 16, stk. 5, fastslår, at en udnyttelsestilladelse til mineralske råstoffer gives på de i kapitel 6 og 7 nævnte tidsrum. I praksis fastsættes perioden i tilladelsen. Bestemmelsen fastslår, at en tilladelse til udnyttelse ikke kan overstige 50 år.

Der findes ikke grundlag for at nedsætte den maksimale mulige udnyttelsesperiode.

Ad lovens § 18, stk. 1 og 2, indstilles til, at forholdet om anvendelse af grønlandsk arbejdskraft præciseres for at undgå misfortolkning. Herunder bør det klart fremgå, at "social dumping" ikke under nogen omstændigheder accepteres.

Lovens § 18, stk. 1 og 2, giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte tilladelsesvilkår om anvendelse af grønlandsk arbejdskraft og grønlandske virksomheder ved leverancer med videre. Nærmere og mere præcise vilkår om disse forhold kan således fastsættes i tilladelserne. Ved fastsættelsen og anvendelsen af sådanne tilladelsesvilkår kan det endvidere påses, at anvendelsen af grønlandsk arbejdskraft sker på rimelige og hensigtsmæssige vilkår. Indstillingen er derfor ikke fulgt.

Ad § 18, stk. 3, indstilles til indsættelse af passus om, hvilken karakter det pågældende råstof består af, og at miljøtilsynet har den suveræne afgørelse.

Der er ikke fremsat forslag om ændring af lovens § 18, stk. 3.

Det fremgår af råstoflovens § 18, stk. 3, at det kan fastsættes i en tilladelse efter § 16, i hvilket omfang rettighedshaveren skal forarbejde udnyttede mineralske råstoffer i Grønland. Forarbejdning kan dog ske uden for Grønland, hvis forarbejdning i Grønland vil medføre væsentligt større omkostninger eller ulemper.

En sådan eneretstilladelse kan omfatte en række forskellige mineraler, og det er derfor ikke hensigtsmæssigt at angive nærmere i selve loven, hvilken eller hvilke typer mineraler, som omfattes af et vilkår om forarbejdning. Det bør i stedet fastsættes i selve tilladelsen.

Indstillingen er derfor ikke fulgt.

Ad § 32, stk. 9-10, henstilles til øget uddybning af bestemmelserne for at øge forståeligheden.

Det fremgår af forslaget § 32, stk. 2, at en småskalatilladelse kan meddeles til et museum, der opfylder kravene i stk. 9.

I henhold til § 32, stk. 9, kan en småskalatilladelse kun meddeles til et museum, der er Grønlands Nationalmuseum eller et godkendt museum efter lovgivningen om museumsvesen. Et museum, der er rettighedshaver efter en småskala tilladelse, skal i hele tilladelsesperioden opfylde kravet i stk. 9, 1. pkt.

Det findes formålstjenligt, at spørgsmålet om, hvornår et museum kan betegnes som et godkendt museum, ikke defineres i råstofloven, men i lovgivningen om museumsvesen. Forslaget definerer derfor ikke dette begreb, men henviser blot til definitionen i lovgivningen om museumsvesen.

Hvis definitionen af et godkendt museum ændres i lovgivningen om museumsvesen, er der dermed ikke yderligere behov for at tilrette råstofloven. Denne fremgangsmåde sikrer kontinuitet og ensartethed i den grønlandske lovgivning.

Henstillingen er således ikke fulgt.

Ad § 34, stk. 5, ønskes baggrunden for fjernelsen af 3 års-præciseringen begrundet, herunder hvad der skal sættes i stedet.

Den gældende § 34, stk. 5, er nu indsat som forslagetets stk. 6.

Ad § 45 a ønskes baggrunden for valget af netop 100.000 kr. som grænse oplyst.

Det fremgår af § 45 a, at en fastboende kan foretage erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler og brydning af mineraler, uden at det kræver tilladelse, hvis den samlede værdi af mineralerne ikke er større end 100.000 kr. om året, jf. dog §§ 45 c og 45 d.

Bestemmelsen skal sikre, at de fastboende på den ene side har ret til at indsamle og bryde mindre mængder mineraler med henblik på erhvervsmæssig brug, uden det er nødvendigt med en forudgående småskala tilladelse. På den anden side skal bestemmelsen sikre en vis grænse for, hvor store mængder mineraler, som kan indsamles og brydes uden tilladelse.

Ud fra de nævnte hensyn vurderes 100.000 kr. at være en passende grænse for, hvor store mængder mineraler, en fastboende bør kunne indsamle og bryde uden tilladelse.

Ad § 45 b henstilles til, at 5 kg-grænsen pr. besøgende nedsættes til maksimalt 1 kg henset til, at Grønland har mere end 70.000 turister årligt. Yderligere udtrykkes bekymring for kontrollen med de stenprøver, der sendes via skib.

Det fremgår af § 45 b, at en turist kan foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler, uden at det kræver tilladelse, hvis den samlede vægt af mineralerne ikke er større end 5 kg om året, jf. dog § 45 d.

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Bestemmelsen har til formål at løse det praktiske problem, at turister og besøgende i Grønland i vid udstrækning ønsker at medbringe en eller flere sten som souvenir. Adgangen til at foretage disse indsamlinger, der generelt ikke er begrundet i kommercielle interesser og ikke fratager Grønland større værdier, omfatter ikke værdifulde mineraler, jf. § 45 d, stk. 1.

5 kg er den samlede maksimale vægt, der kan indsamles på ét år for hver turist, uanset om

turisten rejser til og fra Grønland flere gange i løbet af et år.

5 kg-grænsen vurderes at være passende.

Råstofmyndigheden vil kunne fastsætte bestemmelser om indsamlede mineraler, der sendes med skib, i det omfang det i praksis er påkrævet for at sikre kontrol med overholdelsen af lovens regler.

Ad § 45 d efterlyses en komplet liste over "værdifulde mineraler".

Det fremgår af § 45 d, stk. 1, at adgangen til at indsamle og bryde mineraler efter §§ 45-45 b ikke omfatter værdifulde mineraler, herunder diamant, safir, rubin, smaragd, chrysoberyl, opal, tugtupit og topas og radioaktive mineraler.

Listen af mineraler er således blevet udvidet i forhold til den oprindelige opregning.

Naalakkersuisut kan fastsættes bestemmelser om, at andre mineraler skal betragtes som værdifulde efter § 45 d, stk. 2.

Opfattelsen af, hvad der er værdifulde mineraler, kan ændres over tid. Den fornødne fleksibilitet sikres bedst ved administrativ fastsættelse af en sådan liste. Det anses derfor for hensigtsmæssigt, at den nærmere afgrænsning fastsættes af Naalakkersuisut som anført i § 45 d, stk. 2.

Forslaget om yderligere uddybning af lovteksten er derfor kun fulgt delvist.

Grønlands Arbejdsgiverforening (GA) anser det for positivt, at råstofmyndigheden opdeles i henholdsvis en Råstofstyrelse og en Miljøstyrelse for Råstofområdet med reference til forskellige departementer. GA henviser imidlertid til, at processen er uklar for det tilfælde, at Miljøstyrelsen fremsender en kritisk indstilling til Råstofstyrelsen, herunder om Råstofstyrelsen blot vil kunne bortse fra en sådan indstilling i sagsbehandlingen.

Det følger af forslaget § 3 a, stk. 3, og bemærkningerne dertil, at Miljøstyrelsen foretager undersøgelser og vurderinger af og træffer afgørelser miljøforhold vedrørende råstofområdet. Inden for dette kompetenceområde kan Miljøstyrelsen træffe afgørelse, herunder for eksempel om meddelelse af påbud om overholdelse af råstoflovens regler om miljøforhold eller tilladelsesvilkår om miljøforhold.

Miljøstyrelsen har efter forslaget således almindelig afgørelseskompetence inden for sit kompetenceområde.

Inden for Miljøstyrelsens kompetenceområde kan Råstofstyrelsen ikke træffe afgørelser, herunder ikke ændre Miljøstyrelsens afgørelser. Råstofstyrelsen kan heller ikke undlade at følge Miljøstyrelsens afgørelser om miljøforhold inden for Miljøstyrelsens kompetenceområde. Det følger dog af forslaget, at aktiviteter, der kan få væsentlig betydning for samfundet eller miljøet, skal godkendes af Naalakkersuisut. Dette er udtryk for det gældende princip om, at afgørelser om tilladelse til eller godkendelse af aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, bør træffes af Naalakkersuisut selv som selvstyrets øverste og politisk udpegede forvaltningsmyndighed. Dette princip er fulgt i råstofmyndighedens praksis efter råstofloven, og et tilsvarende princip er fulgt i landsstyret og regeringens praksis efter den tidligere gældende danske råstoflov for Grønland.

GA bifalder forslagets lovfæstelse af den administrative rekurs. GA påpeger, at det dog er væsentligt, at klagesagsbehandlingen reelt bliver foretaget af en anden myndighed end afgørelsesmyndigheden.

Det fremgår af § 3b, stk. 1, at klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsens kun kan indbringes for Naalakkersuisut.

Klagereglerne giver adgang til at få enhver sag behandlet og afgjort af Naalakkersuisut. Det er i overensstemmelse med hensynet til, at sager vedrørende forhold af væsentlig betydning generelt bør afgøres eller kunne afgøres af Naalakkersuisut som selvstyrets øverste forvaltningsmyndighed.

Klagesagsbehandlingen foretages således ikke af afgørelsesmyndigheden i 1. instans, men derimod af Naalakkersuisut.

GA har en række bemærkninger til § 18, stk. 4, hvoraf fremhæves:

GA henstiller til, at baggrunden for ændringerne beskrives nærmere i bemærkningerne. GA anser især § 18, stk. 4, for vidtgående og vanskelig håndterbar uden nærmere beskrivelse. Det bør være udvindingselskabet, som afgør, hvad der skal ske med de udvundne mineraler.

GA anfører, at det på baggrund af § 18, stk. 4, er uklart, hvilke restriktioner selskaberne kan pålægges. Konsekvenserne for selskaberne må nærmere undersøges. Den generelle henvisning til "markedsvilkår" er uklar og utilstrækkelig.

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

§ 18, stk. 4, giver hjemmel til, at Naalakkersuisut i en eneretstilladelse efter § 16 kan fastsætte vilkår om, at en rettighedshaver er forpligtet til at opbevare udnyttede mineraler eller en del af

dem i Grønland og sælge dem til lokale beboere.

Ved anvendelse af bestemmelsen vil beboere i Grønland, der ikke selv har mulighed for at indsamle mineraler, kunne købe mineraler fra disse lagre til brug for deres forarbejdning eller anden erhvervsmæssig anvendelse af mineralerne.

Det er vigtigt at sikre, at der er hjemmel i råstofloven til, at Naalakkersuisut kan fastsætte et sådant vilkår i en eneretstilladelse efter § 16, hvis det findes at være hensigtsmæssigt. Det kan anvendes til at fremme forarbejdning af mineraler lokalt i Grønland og dermed skabe lokal beskæftigelse og forarbejdningsvirksomhed.

Råstofmyndigheden kan fastsætte nærmere bestemmelser om opbevarings- og salgsplichten i en tilladelse eller i medfør af en hjemmelsbestemmelse i en tilladelse fastsætte nærmere bestemmelser i en godkendelse af en rettighedshavers udnyttelsesplan efter tilladelsen. Bestemmelserne kan blandt andet vedrøre opbevarings- og salgsplichtens nærmere indhold, omfang med hensyn til typer og mængder af mineraler mv., og tidsmæssige udstrækning samt procedurer og vilkår for de nævnte personers køb af mineraler, herunder om mindste mængder for hvert enkelt køb af mineraler.

GA er uforstående overfor, at de foreslåede restriktioner i § 18, stk. 4, ikke tillige gælder for småskala-tilladelserne, der er de nærmeste til at indfri behovet for salg til beboere i Grønland. GA foreslår, at et sådant punkt indgår i forbindelse med udarbejdelse af IBA'en, således at det kan indgå i selskabets CSR-politik.

Det fremgår af § 34, stk. 2, at tilladelsesområdet for en småskala tilladelse med eneret ikke må fastsættes større end 1 km². Det forventes derfor ikke, at omfanget af udnyttede mineraler vil være så stort, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte tilladelsesvilkår om opbevarings- og salgsplicht. Ved småskala tillader uden eneret, vil andre beboere i Grønland selv kunne udnytte mineraler efter en småskala tilladelse uden eneret for området eller i et vist omfang indsamle mineraler uden tilladelse.

Generelt henstiller GA til, at det vil være hensigtsmæssigt, at indholdet af Naalakkersuisuts hjemmelsbestemmelse i § 18, stk. 6, og § 78 a, fastsættes nærmere. GA efterlyser udkast til bekendtgørelse eller lignende eller mere udførlige bemærkninger.

Det følger af almindelige principper for udformningen af sådanne hjemmelsbestemmelser, at deres indhold ikke angives nærmere i lovbestemmelserne.

Der er nu indsat enkelte yderlige bemærkninger til de nævnte bestemmelser.

GA bemærker afslutningsvist, at det er uklart, hvilke kriterier der ligger bag udvælgelsen af høringsparter, da ikke alle selskaber fremgår af høringslisten.

Udvælgelsen af selskaber er sket ud fra hensynet til at høre et repræsentativt udvalg af selskaber.

Kommunernes fælles råstofgruppe har på vegne af KANUKOKA indgivet hørings svar. Hørings svaret repræsenterer fælles holdning for Kommune Kujalleq, Qeqqata Kommunia og Qaasuitsup Kommunia. Kommuneqarfik Sermersooq har fremsendt særskilt hørings svar.

KANUKOKA bifalder oprettelsen af en miljøstyrelse under Departementet, og at der kalkuleres med bevilling til oprettelse af 2 nye stillinger til driften. KANUKOKA foreslår imidlertid, at de 2 miljøafdelinger på sigt integreres for derved at undgå overlap af ressourcer og kompetencer.

Der er med forslaget lagt op til, at der på sigt skabes samarbejde og mulighed for at udveksle viden og erfaring mellem Miljøstyrelsen og den almindelige miljømyndighed.

Formålet med den nye enhed er imidlertid at opbygge viden med hensyn til behandling af sager inden for råstofområdet. Miljøstyrelsen vil således være en specialenhed, der fokuserer på miljømæssige forhold i forbindelse med behandling af sager inden for råstofområdet, og det vurderes, at en opdeling mellem de 2 miljøafdelinger er hensigtsmæssig.

Forslaget er derfor ikke fulgt.

KANUKOKA har en række bemærkninger til § 18, hvoraf fremhæves:

KANUKOKA henstiller til, at kravet i § 18 om anvendelse af grønlandsk arbejdskraft udvides til at gælde alle råstofprojektets faser. KANUKOKA henviser til, at der også i forbindelse med især efterforskningsfasen er stor aktivitet, der vil kunne udfyldes med grønlandsk arbejdskraft. Endvidere bør der allerede i efterforskningsfasen indskrives en forpligtelse eller incitamenter til at oprette studiejobs, praktikpladser mv.

Den nuværende ordning i § 18 om brug af grønlandsk arbejdskraft åbner allerede mulighed for fastsættelse af vilkår om brug af grønlandsk arbejdskraft i efterforskningsfasen. Efter § 18, stk. 2, kan der således både i efterforsknings- og udnyttelsestilladelser fastsættes vilkår om, i hvilket omfang rettighedshaveren ved entrepriser, leverancer og tjenesteydelser skal anvende grønlandske virksomheder.

Forpligtelser eller incitamenter til at oprette studiejobs og praktikpladser kan fastsættes efter forslaget § 78 a.

KANUKOKA efterlyser løbende overvågningsmuligheder af lovens § 18, så der er mulighed for at reagere, hvis et selskab ikke overholder forpligtelsen. Den eksisterende ordning med rapportering ved sæsonens afslutning giver ikke denne mulighed. Der efterlyses bedre dialog,

så kommunerne i højere grad kan målrette uddannelsesindsatsen til branchens behov.

Naalakkersuisut ser positivt på forslaget om at forbedre mulighederne for dialog, der kan hjælpe kommunerne til i højere grad at målrette uddannelsesindsatsen til råstofområdet behov. Naalakkersuisut mener dog, at spørgsmålet om dialog mellem råstofmyndigheden og kommunerne ikke bør reguleres nærmere i råstofloven, men i stedet bør afklares gennem drøftelser mellem råstofmyndigheden og kommunerne.

Råstofmyndigheden fører løbende tilsyn med selskabers overholdelse af deres forpligtelser, i det omfang det anses for nødvendigt eller hensigtsmæssigt. Yderligere regulering af tilsynet i loven er ikke hensigtsmæssigt.

KANUKOKA påpeger diskrepans mellem § 45 b, der hjemler 5 kg, og bemærkningernes angivelse af 15 kg. Desuden ønskes oplyst, hvordan begrænsningen i udførelsen tænkes registreret og bestemmelsen håndhævet.

Den korrekte grænse er 5 kg om året. Bemærkningerne er tilrettet i overensstemmelse dermed.

Naalakkersuisut arbejder på nuværende tidspunkt med flere forskellige registrerings- og håndhævelsesmodeller, men har ikke lagt sig fast på en specifik model. Naalakkersuisut arbejder blandt andet med en mulig model, hvorefter turister tilpligtes at få registreret de indsamlede sten hos råstofmyndigheden, der i forbindelse med registreringen udsteder en tilladelse til at udføre stenene af Grønland. Tilladelsen skal så fremvises i lufthavnen.

KANUKOKA bifalder smidiggørelsen af reglerne for turisternes udførelse af mineraler. KANUKOKA ønsker imidlertid, at for eksempel Grønlands nationalsten (Tugtupit) og andre vigtige "ikke-ædle" smykkesten, der anvendes af lokale smykkedunstnere, ikke eksporteres. Listen i §45 d bør udvides, eventuelt i dialog med lokale kunstnere.

Forslagets § 45 d er udvidet til at omfatte diamant, safir, rubin, smaragd, chrysoberyl, opal, tugtupit og topas og radioaktive mineraler. Turisterne må alene indsamle løst liggende mineraler. Der må således ikke anvendes redskaber til frigørelse af mineralerne.

Det anses for hensigtsmæssigt, at Naalakkersuisut har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte og revidere afgrænsningen efter behov. Forslaget om yderligere uddybning af listen i selve lovtæksten er derfor kun delvist fulgt.

Kommuneqarfiq Sermersooq (KS) bifalder oprettelsen af en separat råstofrelateret miljøstyrrelse under departementet, herunder at der skal lægges vægt på gradvis overførelse af kompetencer fra Nationalt Center for Miljø og Energi. KS bifalder desuden opretholdelsen af "one-door"-princippet.

KS er enig i, at der sikres større mulig værdiskabelse i Grønland af udnyttelsen af grønlandske mineraler. KS opfordrer til, at § 18 revideres, således at der sikres videst mulig involvering af grønlandsk arbejdskraft i både efterforskningsfasen og udnyttelsesfasen.

Efter den nuværende § 18, stk. 2, kan der i efterforsknings- og udnyttelsestilladelser fastsættes vilkår om, i hvilket omfang rettighedshaveren ved entrepriser, leverancer og tjenesteydelser skal anvende grønlandske virksomheder.

Den nuværende ordning, hvor spørgsmålet om anvendelse af grønlandsk arbejdskraft ved efterforskning og udvinding af råstoffer fastsættes direkte i tilladelserne, vurderes at være hensigtsmæssig. Ordningen sikrer en passende involvering af de grønlandske virksomheder.

En rettighedshaver er således, når der er fastsat vilkår derom, forpligtet til at benytte grønlandske virksomheder. Rettighedshaveren kan alene anvende virksomheder fra andre lande, hvis grønlandske virksomheder ikke er konkurrencedygtige. Den nuværende ordning vurderes at være fleksibel og åbner mulighed for en løbende regulering af brugen af grønlandske virksomheder i kommende efterforsknings- og udvindingstilladelser.

KS efterlyser endvidere bedre mulighed for tilrettelæggelse af uddannelsesindsatser mv. i forbindelse med råstofindustrierne. Tæt kontakt til selskaberne tidligt i forløbet vil være befordrende for kommunernes rolle som samarbejdspartner. Den eksisterende ordning hjælper kun kommunerne i begrænset omfang.

Naalakkersuisut ser positivt på forslaget om at forbedre mulighederne for dialog, der kan hjælpe kommunerne til i højere grad at målrette uddannelsesindsatsen til råstofområdet behov.

Forpligtelser eller incitamenter til at foretage uddannelsesindsatser mv. kan fastsættes efter forslaget § 78 a.

KS ser positivt på ændringerne i lovens kapitel 8 om småskala-råstofaktiviteter. KS henleder opmærksomheden på bemærkningernes angivelse af 15 kg mod 5 kg i § 45 b.

Den korrekte grænse er 5 kg om året. Bemærkningerne er tilrettet i overensstemmelse dermed.

KS henviser til, at det kan overvejes, om udførelsesforbuddet i § 45 d også skal omfatte nogle af de mest anvendte smykkesten i Grønland.

Opremsningen af værdifulde mineraler i § 45 d, stk. 1, er ikke udtømmende. Den komplette liste over værdifulde mineraler, der efter § 45 d, stk. 1, undtages fra §§ 45-45 b, fastsættes af Naalakkersuisut med hjemmel i § 45 d, stk. 2.

Opremsningen i § 45 d er blevet udvidet.

KS beskriver en problemstilling i forbindelse med maritime opgaver i "offshore" branchen vedrørende beskatning af søfolk, der dels gør det mærkbart dyrere for udenlandske rederier at påmønstre grønlandske søfolk, dels gør grønlandsk indregistrerede skibe dyrere: "For danske handelsskibe og passagerskibe (med bruttotonnage på over 20), kan ejeren vælge at lade disse optage i DIS. For disse skibe gælder der særlige fordelagtige skatteregler. Grønlands beslægtede register, "Nettolønsregisteret" (§ 70 & 71 Landstingslov nr. 12 og 2. november 2006 om indkomstskat), giver ikke samme muligheder for grønlandske redere eller søfolk i forbindelse med maritim offshore arbejde og kan således være en betragtelig barriere for grønlandske arbejdspladser og opgaver i det grønlandske territoriale farvand." KS anmoder om undersøgelse af, om dette også gør sig gældende på råstofområdet.

En sådan undersøgelse ligger uden for rammerne af forslaget og vedrører endvidere blandt andet skatteretlige forhold. En sådan undersøgelse kan således ikke foretages i forbindelse med forslagets fremsættelse og behandling.

Inuit Circumpolar Council – Grønland (ICC) anbefaler høringsfrist på minimum 8 uger.

Høringsfrister fastsættes i overensstemmelse med almindelige regler og principper, herunder Naalakkersuisuts praksis, for høring. Naalakkersuisut mener ikke, at nærmere regulering af høringsfrister i loven er hensigtsmæssig.

ICC bifalder adskillelsen af miljødelen fra råstofdelen. Forslaget bør bane vejen for, at miljøbehandling af råstofaktiviteter baseres på miljøbeskyttelsesloven.

Råstoflovens indeholder udførlige regler om miljøforhold og miljøbeskyttelse, og råstofmyndigheden kan fastsætte nærmere bestemmelser derom i bekendtgørelser, tilladelser og godkendelser af rettighedshaveres aktivitetsplaner. Naalakkersuisut mener ikke, at miljøbehandling af råstofaktiviteter i stedet bør baseres på miljøbeskyttelsesloven.

ICC henstiller til, at forslaget udstrækkes til også at gælde for igangværende koncessioner.

Allerede meddelte efterforsknings- og udnyttelsestilladelser vil som udgangspunkt være omfattet af fremtidige ændringer i råstofloven og dermed ligeledes af forslaget. Se forslagets § 2, stk. 2. Se dog den særlige bestemmelse i forslagets § 2, stk. 3.

Nunaoil A/S anser det for positivt, at myndighedsbehandling af miljøforhold og andre råstofforhold adskilles. Nunaoil A/S bemærker, at myndighedsbehandling af tilsyn for teknisk og operationel sikkerhed, herunder beredskab og arbejdsmiljø, på sigt tilsvarende vil kunne adskilles ud fra de samme hensyn.

Forslaget omfatter ikke de nævnte forhold. Naalakkersuisut mener ikke, at samme forhold og hensyn gør sig gældende i forhold til en sådan udskillelse, eller at forholdene og hensynene vedrørende tilsyn med de nævnte emner taler for en sådan adskillelse. Tilsyn med de nævnte emner er en central myndighedsopgave for en råstofmyndighed og bør foretages af Råstofstyrelsen efter forslaget.

AvataQ udtrykker uenighed med de almindelige bemærkningers anprisninger af hidtidig erfaring og praksis. AvataQ henviser til, at der især med hensyn til åbenhed, gennemsigtighed og etik i råstofforvaltningen har været betydelige problemer, og at "one-door"-princippet er en væsentlig årsag hertil. AvataQ finder det bemærkelsesværdigt, at Naalakkersuisut i høj grad udelukkende forlader sig på analyser, undersøgelser, mv. fra institutioner, der befinder sig på den yderste højrefløj hvad angår økonomisk tænkning.

Det nævnte "one-door"-princip følger af råstofloven, der blev vedtaget af Inatsisartut i 2009, og er dermed vedtaget for kort tid siden af Inatsisartut som et centralt princip for forvaltningen af råstofområdet. Efter Naalakkersuisuts opfattelse er de hidtidige erfaringer med "one-door"-princip klart positive. Det er endvidere Naalakkersuisuts opfattelse, at der ikke er de påståede problemer med hensyn til åbenhed, gennemsigtighed og etik i råstofforvaltningen.

Naalakkersuisuts valg af videnskabelige institutioner og rådgivere mv. er baseret på lovgivningen, herunder selvstyrelovens krav om anvendelse af GEUS og DCE, og derudover på saglige og objektive kriterier og ikke på de påståede politiske hensyn.

AvataQ anser det for uambitiøst, at der i forbindelse med oprettelsen af Miljøstyrelsen alene etableres 2 nye stillinger. Dette får Miljøstyrelsen til at fremstå svag.

I det omfang myndighedsbehandlingen omfatter miljøforhold, samarbejder Råstofdirektoratet og Naalakkersuisut på nuværende tidspunkt med Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE), Aarhus Universitet. Råstofmyndighedens myndighedsbehandling sker således altid på baggrund af vurderinger og udkast til afgørelser fra en videnskabelig og uafhængig miljøinstitution.

Lovforslaget ændrer ikke på det samarbejde, Råstofdirektoratet og Naalakkersuisut har haft med DCE, og det forudsættes i lovforslaget, at samarbejdet fortsætter mellem Miljøstyrelsen, Naalakkersuisut og DCE, hvis lovforslaget vedtages.

Finanslovens årlige bevillinger til varetagelsen af myndighedsopgaver vedrørende miljøforhold på råstofområdet overføres som følge heraf fra Råstofdirektoratet til Miljøstyrelsen for Råstofområdet. Denne bevilling udgør 3 mio. kr. til betaling af DCE for udarbejdelse af vurderinger og udkast til afgørelser (indstillinger) vedrørende miljøforhold. Dette beløb overføres til den nye Miljøstyrelse.

På sigt er det hensigten, at Grønlands Naturinstitut gradvist skal overtage de arbejdsopgaver, der varetages af DCE, i det omfang instituttet etablerer den nødvendige viden og kompetence.

Grønlandsbanken har ikke bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser, men har følgende generelle kommentarer:

Grønlandsbanken ser positivt på forslagets adskillelse af myndighedsbehandling af miljøforhold og råstofforhold.

Grønlandsbanken anser det for væsentligt med henblik på at sikre fleksibel og entydig sagsbehandling, at "one door"-princippet fastholdes. Det er vigtigt for opretholdelsen af tilliden til grønlandske myndigheder, at ansøgere ikke oplever langsommelig sagsbehandling. Da "one door"-princippet søges videreført, har Grønlandsbanken ikke yderligere bemærkninger til forslaget.

Naalakkersuisut har ikke bemærkninger dertil.

Grønlandske Advokater har fremsendt forslaget til foreningens medlemmer, hvis samlede bemærkninger er indeholdt i høringsvaret.

Grønlandske Advokater bemærker til § 3 b, at i det omfang Naalakkersuisut ønsker lovfæstning af klagepraksis, bør dette følges op af en gennemgående konsekvensændring af råstofloven, således at det klart fremgår, hvilken myndighed der træffer afgørelse i 1. instans: "Der skal således foretages et valg imellem at lade Naalakkersuisut være den overordnede råstofmyndighed, som er tillagt beslutningskompetence, således som loven er udformet nu, med mulighed for på ulovbestemt grundlag at uddelegere kompetencen til relevante myndigheder; eller alternativt hvis man ønsker at lovfæste klageadgangen, at ændre loven, således at det i hver enkelt bestemmelse præciseres, hvilken myndighed, der træffer afgørelse i 1. instans vedrørende de i råstofloven nævnte forhold."

Det følger af § 3 a, stk. 1, at råstofmyndigheden omfatter Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen for Råstofområdet.

Råstofstyrelsen er den generelle administrative myndighed for råstofområdet, bortset fra forhold vedrørende miljø, jf. § 3 a, stk. 2. Miljøstyrelsen er den administrative myndighed for miljøforhold vedrørende råstofområdet, herunder miljøbeskyttelse, naturbeskyttelse, miljøansvar og miljøvurdering, jf. § 3 a, stk. 3.

Klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen kan kun indbringes for Naalakkersuisut, jf. § 3 b, stk. 1.

Det vurderes, at disse bestemmelser på tilstrækkelig vis præciserer, hvilken myndighed, der

træffer afgørelse i 1. instans vedrørende de nævnte forhold.

Grønlandske Advokater bemærker, at § 18, stk. 4, ikke er ledsaget af præciseringer i bemærkningerne. Bestemmelsen forekommer derved for vidtrækkende, idet der i princippet ikke eksisterer nogen maksimum eller minimum grænse for den del af de udnyttede mineraler, en rettighedshaver kan blive forpligtet til at opbevare i Grønland. Tilsvarende med hensyn til tidsmæssig grænse.

Grønlandske Advokater bemærker endvidere, at der ikke er taget stilling til, hvad der skal ske med et lager af udnyttede materialer, der viser sig uafsætteligt, samt rettighedshavers omkostninger i øvrigt ved etablering af lager. Bestemmelsen ønskes ændret således, at fastsættelsen af vilkår om salg af udnyttede mineraler betinges af, at der foreligger tilbud om køb til markedspriser og på markedsvilkår, dvs. en kontraheringspligt.

§ 18, stk. 4, giver hjemmel til, at Naalakkersuisut i en eneretstilladelse efter § 16 kan fastsætte vilkår om, at en rettighedshaver er forpligtet til at opbevare udnyttede mineraler eller en del af dem i Grønland.

Hvis en rettighedshaver er forpligtet til at opbevare udnyttede mineraler i Grønland, vil det nærmere omfang af denne pligt og de praktiske forhold i forbindelse hermed fremgå af den tilladelse, der meddeles rettighedshaveren.

Det vurderes mest hensigtsmæssigt, at bestemmelser om disse forhold indsættes direkte i den meddelte tilladelse. Den nærmere udformning af et sådant vilkår vil derfor ikke fremgå af lovteksten, men fremgå af og blive tilpasset den enkelte tilladelse, i det omfang Naalakkersuisut finder det hensigtsmæssigt efter en konkret vurdering.

Der er indsat yderligere bemærkninger til forslaget § 18, stk. 4. De konstaterer, at råstofmyndigheden kan fastsætte nærmere bestemmelser om opbevarings- og salgspigten i en tilladelse eller i medfør af en hjemmelsbestemmelse i en tilladelse fastsætte nærmere bestemmelser i en godkendelse af en rettighedshavers udnyttelsesplan efter tilladelsen. Bestemmelserne kan blandt andet vedrøre opbevarings- og salgspigtens nærmere indhold, omfang med hensyn til typer og mængder af mineraler mv., og tidsmæssige udstrækning samt procedurer og vilkår for de nævnte personers køb af mineraler, herunder om mindste mængder for hvert enkelt køb af mineraler.

Grønlandske Advokater efterlyser endelig, at det defineres, om bestemmelsen både omfatter private personer og juridiske personer. Det er desuden centralt, at det i § 18, stk. 4, afklares, om bestemmelsen giver en ubetinget fortrinsret til "sådanne personer", forstået således, at en licenshaver, der forarbejder de udnyttede mineraler i Grønland også vil kunne forpligtes til at reservere en sådan andel af mineralerne i henhold til § 18, stk. 4.

Der er indsat en yderligere bemærkning til forslaget § 18, stk. 4, om dette. Den konstaterer, at

bestemmelsen alene omfatter de nævnte personer og ikke tillige selskaber mv.

Se endvidere bemærkningerne netop ovenfor.

Grønlandske Advokater bemærker, at forslagets § 2, stk. 3, om ikrafttrædelse af § 18, stk. 4, giver anledning til usikkerhed i forhold til muligheden for fastsættelse af vilkår for allerede meddelte tilladelser. Det foreslås, af § 2, stk. 3, sidste pkt., udgår.

Forslagets § 2, stk. 3, indebærer, at reglen i § 18, stk. 4, ikke har virkning i forhold til en eksisterende tilladelse efter § 16, medmindre andet aftales mellem Naalakkersuisut og rettighedshaveren og fastsættes ved meddelelse af et tillæg til tilladelsen.

Der er indsat yderligere bemærkninger til forslagets § 2, stk. 3. Det fremgår af bemærkningerne, at rettighedshaveren kan vælge, om denne vil indgå en sådan aftale. Bliver en aftale ikke indgået, har forslagets § 18, stk. 4, ikke virkning i forhold til tilladelsen.

GEUS og Energistyrelsen på vegne af Klima-, Energi- og Bygningsministeriet ønsker ensartet angivelsen i henholdsvis § 45 b og bemærkningerne af grænsen for turisternes indsamling.

Den korrekte grænse er 5 kg om året. Bemærkningerne er tilrettet i overensstemmelse hermed.

Greenpeace Nordic (Greenpeace) bifalder overordnet set forslaget, herunder særlig opsplitningen af myndighedsfunktioner. Greenpeace efterlyser imidlertid ændringer i forhold til det administrative ansvar for behandlingen af tilladelser. Greenpeace har vanskeligt ved at se, hvilken betydning oprettelsen af Miljøstyrelsen vil have, herunder i hvilket omfang der i realiteten bliver adskillelse mellem de 2 enheder, samt i hvilket omfang Miljøstyrelsen vil træffe afgørelser, der kan være genstand for efterfølgende prøvelse. Greenpeace ønsker præciseret, at miljøforhold skal behandles i en selvstændig myndighed.

Det fremgår af forslaget, at Miljøstyrelsen og Råstofstyrelsen er to adskilte myndigheder, og at de samarbejder ved varetagelsen af deres respektive myndighedsopgaver vedrørende henholdsvis miljøforhold og alle andre forhold på råstofområdet. Efter forslaget kan Miljøstyrelsens afgørelser påklages til Naalakkersuisut, der så træffer afgørelser og Miljøstyrelsens afgørelser kan dermed blive genstand for efterfølgende administrativ prøvelse.

Greenpeace bemærker i relation til § 3 b, stk. 1, at det vil være ønskeligt med adgang til uafhængigt klageorgan. Greenpeace påpeger to problemstillinger i relation til forslagets oprettelse af et 2-instansprincip, hvor Råstofstyrelsens og Miljøstyrelsens afgørelser kan indbringes for Naalakkersuisut: (1) Det fremgår ikke af forslaget, at Naalakkersuisut er udstyret med egentlig sekretariatsbistand, der vil kunne foretage en uvildig vurdering af de indklagede afgørelser. (2) Der er ikke klageadgang for afgørelser af væsentlig samfundsmæssig betydning,

da disse træffes af Naalakkersuisut. Konstruktionen er retssikkerhedsmæssig betænkelig, hvilket kan afhjælpes ved oprettelsen af et uafhængigt klageorgan.

Forslagets § 3 b fastsætter nye regler om, at en klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen for Råstofområdet kan indbringes for Naalakkersuisut, der så træffer afgørelse i sagen.

Klagereglerne giver dermed som udgangspunkt også adgang til at få enhver sag behandlet og afgjort af Naalakkersuisut. Det er i overensstemmelse med hensynet til, at sager vedrørende forhold af væsentlig betydning generelt bør afgøres eller kunne afgøres af Naalakkersuisut som selvstyrets øverste forvaltningsmyndighed.

Efter Naalakkersuisuts opfattelse følger det af generelle principper om demokratisk legitimitet, at sager vedrørende forhold af væsentlig betydning for samfundet generelt bør afgøres eller kunne afgøres af personer, der er demokratisk valgt. Sådanne væsentlige afgørelser bør ikke overlades til et uafhængigt klageorgan, der ikke er demokratisk valgt og derfor ikke nyder samme demokratiske legitimitet som Naalakkersuisut. Beslutninger vedrørende meddelelse af tilladelser til eller godkendelse af planer for råstofaktiviteter, som kan få væsentlig indvirkning på det grønlandske samfund eller miljø, bør i stedet afgøres eller kunne afgøres af Naalakkersuisut som selvstyrets øverste forvaltningsmyndighed.

Departementet for Boliger, Infrastruktur og Trafik, Uddannelsesministeriet, og Naturstyrelsen har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Råstoflovens § 3 indeholder reglerne om råstofmyndigheden under Naalakkersuisut og dens formål, funktioner, kompetencer og myndighedsopgaver. Disse regler ændres ikke med forslaget og gælder derfor som hidtil.

Med forslagets §§ 3 a-3c indføres nye regler om råstofmyndigheden. For det første regler om råstofmyndighedens organisering i to underordnede fagmyndigheder, henholdsvis Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen for Råstofområdet, og Naalakkersuisut som den overordnede myndighed. For det andet regler om klageadgang og dermed mulighed for sagsbehandling og afgørelser i 2 instanser. Efter forslaget kan en klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen for Råstofområdet indbringes for Naalakkersuisut, der da træffer afgørelse i sagen.

Naalakkersuisut er som overordnet råstofmyndighed fortsat den samlede administrative myndighed for råstofområdet. Naalakkersuisut sørger dermed fortsat for, at der sker en samlet og integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende mineralske råstoffer, råstofaktiviteter og andre aktiviteter omfattet af loven.

Til § 3 a

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger en overordnet organisering af råstofmyndigheden. Den omfatter Naalakkersuisut og to underordnede fagmyndigheder.

Den generelle myndighed for råstofområdet er efter forslaget Råstofstyrelsen, der svarer til det nuværende Råstofdirektorat med enkelte ændringer som følge af forslaget

Den anden myndighed er Miljøstyrelsen for Råstofområdet (Miljøstyrelsen). Miljøstyrelsen vil blive oprettet som en særlig myndighed.

Ved vedtagelsen af råstofloven lagde Inatsisartut til grund, at der er en række fordele ved en enkelt råstofmyndighed for hele råstofområdet og ved en samlet, integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende råstofområdet. Det følger blandt andet af råstoflovens § 3. Disse fordele vil også gøre sig gældende fremover.

På den anden side kan der være visse fordele ved at overføre varetagelsen af funktionen som fagmyndighed for miljøforhold på råstofområdet til en særlig myndighed.

Den nye enhed skal opbygge viden og erfaring med hensyn til behandling af sager på råstofområdet. Det skal i en overgangsperiode ske i samarbejde med Råstofstyrelsen, og desuden skal det nuværende samarbejde mellem Naalakkersuisut og DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE), Aarhus Universitet, fortsætte uændret som et samarbejde mellem Miljøstyrelsen og DCE. På sigt er det hensigten, at Grønlands Naturinstitut gradvist skal overtage de arbejdsopgaver, der varetages af DCE, i det omfang instituttet etablerer den nødvendige viden og kompetence. Se bestemmelsen derom i forslaget's stk. 4 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Det sikres således, at der fortsat er fokus på beskyttelse af miljøet og naturen, og at samfundsudviklingen derved sker på et bæredygtigt grundlag i respekt for menneskets livsvilkår og med respekt for bevarelsen af dyre- og plantelivet

Miljøstyrelsens forvaltning af miljøforhold på råstofområdet sker på grundlag af miljøreglerne i råstofloven og bestemmelser og tilladelsesvilkår om miljø fastsat i medfør af råstofloven. Forvaltning sker således ikke på grundlag af de almindelige miljøregler i miljølovgivningen.

Til stk. 2

Som nævnt ovenfor fastsætter bestemmelsen i stk. 1 det generelle princip for råstofmyndighedens organisation. Det indebærer, at Råstofstyrelsen fortsat er den generelle administrative myndighed, og at det miljømæssige område bliver varetaget af Miljøstyrelsen for Råstofområdet (Miljøstyrelsen), jf. stk. 3. Forslaget's stk. 2 fastslår dette med hensyn til Råstofstyrelsen.

Råstofstyrelsen svarer til det nuværende Råstofdirektorat med enkelte ændringer som følge af forslaget.

Råstofstyrelsen varetager myndighedsopgaver om alle forhold vedrørende råstofområdet, bortset fra forhold vedrørende miljø. Inden for sit kompetenceområde kan Råstofstyrelsen træffe afgørelser, herunder om godkendelse eller afvisning af godkendelse af rettighedshaveres aktivitetsplaner eller andre planer (bortset fra miljøplaner) eller om meddelelse af påbud om overholdelse af råstoflovens regler eller tilladelsesvilkår (bortset fra regler eller vilkår om miljøforhold).

En aktivitetsplan skal godkendes af Naalakkersuisut, hvis planen omfatter aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet. Det samme gælder ligeledes for redegørelser om samfundsmæssig bæredygtighed (VSB-redegørelse), jf. råstoflovens §§ 76-78.

Klager over Råstofstyrelsens afgørelser kan kun indbringes for Naalakkersuisut, der så træffer afgørelse i sagerne, jf. forslaget's § 3 b, stk. 1. Naalakkersuisut kan træffe endelig afgørelse i en klagesag eller hjemvise den til videre behandling og afgørelse i Råstofstyrelsen,

Til stk. 3

Efter stk. 3 er Miljøstyrelsen for Råstofområdet (Miljøstyrelsen) fagmyndighed under Naalakkersuisut på råstofområdet med hensyn til miljøforhold, herunder beskyttelse af miljø og natur, miljøansvar og miljøvurdering.

Miljøstyrelsen varetager myndigheds opgaver om miljøforhold på råstofområdet.

Det følger af forslagens stk. 7, at Råstofstyrelsen indhenter nødvendige udtalelser og afgørelser fra Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsen er som administrativ myndighed på området for miljø kompetent til at træffe sådanne afgørelser om miljøforhold samt udarbejde eller lade udarbejde vurderinger og udtalelser.

Det nuværende samarbejde mellem Naalakkersuisut og DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE) skal fortsætte uændret som et samarbejde mellem Miljøstyrelsen og DCE. I overensstemmelse med selvstyrelovens § 9 har Naalakkersuisut og regeringen indgået en generel aftale om rådgivning og anden opgavevaretagelse på råstofområdet i forbindelse med Grønlands overtagelse af råstofområdet i 2010. Naalakkersuisut har desuden indgået en konkret samarbejdsaftale med DCE, hvorefter DCE foretager miljøvurderinger vedrørende råstofområdet og udarbejder indstillinger til afgørelser om miljøforhold vedrørende råstofområdet. Aftaleperioden er 5 år fra 2010 til 2014. Samarbejdet skal fortsætte uændret med den nye Miljøstyrelse. Det sikres dermed, at råstofmyndighedens vurderinger og afgørelser vedrørende miljøforhold fortsat er baseret på vurderinger og udkast til afgørelser (indstillinger) fra en videnskabelig og uafhængig institution.

På sigt er det hensigten, at Grønlands Naturinstitut gradvist skal overtage disse arbejdsopgaver, i det omfang instituttet etablerer den nødvendige viden og kompetence.

I overensstemmelse med praksis i dag, er hverken Naalakkersuisut eller Miljøstyrelsen bundet af vurderinger eller indstillinger fra de videnskabelige institutioner. Disse vurderinger indgår som delelementer i en helhedsafgørelse. Og Miljøstyrelsen kan i sin indstilling eller afgørelse vægte anderledes end de videnskabelige institutioner, herunder anlægge en skarpere eller mildere fortolkning. Uanset indstillingen vedlægges DCE og Naturinstitutets vurdering altid en indstilling til Naalakkersuisut i sin helhed.

Klager over Miljøstyrelsens afgørelser kan kun indbringes for Naalakkersuisut, der så træffer afgørelse i sagerne, jf. forslagens § 3 b, stk. 1. Naalakkersuisut kan træffe endelig afgørelse i en klagesag eller hjemvise den til videre behandling og afgørelse i Miljøstyrelsen.

Til stk. 4

Som nævnt ovenfor i bemærkningerne til stk. 3 skal det nuværende samarbejde mellem Naalakkersuisut og DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE) fortsætte uændret som et samarbejde mellem Miljøstyrelsen og DCE. Det er dog hensigten, at Grønlands Naturinstitut

gradvist skal overtage de arbejdsopgaver, der varetages af DCE, i det omfang instituttet etablerer den nødvendige viden og kompetence.

I en periode kan Råstofmyndighedens afgørelser og vurderinger dermed være baseret på vurderinger og udkast til afgørelser fra DCE og Grønlands Naturinstitut.

Bestemmelsen fastslår, at Råstofmyndigheden, forstået som både Råstof- og Miljøstyrelsen, i indstillinger med videre skal basere disse på vurderinger foretaget af uafhængige miljøinstitutioner.

Hvor Naalakkersuisut er øverste myndighed, vil råstofmyndighedens indstilling som altid være en samlet indstilling vedrørende samtlige forhold. Vurderinger med videre fra de uafhængige miljøinstitutioner vil som hidtil blive vedlagt en indstilling i den fulde udgave.

Hverken Naalakkersuisut, Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen er dog bundet af vurderingerne, der indgår som et delelement i en helhedsafgørelse. Miljøstyrelsen vil eksempelvis stadig kunne lave en negativ indstilling om et forhold, selvom den rådgivende miljøinstitution, har angivet, at et forhold ikke har nævneværdig miljøpåvirkning eller indstille til at forholdet yderligere undersøges.

Den endelige beslutning og afgørelse tilkommer i alle tilfælde Naalakkersuisut, der på baggrund af samtlige elementer og forhold træffer en samlet afgørelse, hvori der foretages en vægtning af samtlige forhold og en afvejning af samtlige elementer i forhold til kravene i råstofloven.

Til stk. 5

Stk. 5 fastslår, at aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, skal godkendes af Naalakkersuisut. Ved Naalakkersuisut forstås i stk. 5 Naalakkersuisut selv og ikke Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen for Råstofområdet.

Bestemmelsen er udtryk for et princip om, at afgørelser om godkendelse af sådanne aktiviteter bør træffes af Naalakkersuisut selv som selvstyrets øverste og politisk udpegede forvaltningsmyndighed. Dette princip er en videreførelse af praksis for denne type afgørelser truffet efter den tidligere gældende lov om mineralske råstoffer m.v. i Grønland og efter den gældende inatsisartutlov om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor.

Når det skal afgøres, om en aktivitet kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, må der blandt andet tages hensyn til reglerne i råstoflovens kapitel 15 (§§ 73-75) om miljøvurdering og kapitel 16 (§§ 76-78) om vurdering af samfundsmæssig bæredygtighed. Se særligt §§ 73 og 76 og bemærkningerne til disse bestemmelser i forslaget til råstofloven.

Efter § 73, stk. 1, kan tilladelse til og godkendelse af seks forskellige typer aktiviteter, der er nævnt i stk. 1, nr. 1-6, kun meddeles, når en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM) ved udførelse af aktiviteten er foretaget og en redegørelse derfor (VVM-redegørelse) er godkendt af Naalakkersuisut. Efter § 73, stk. 2, kan tilladelse til og godkendelse af andre aktiviteter, der må antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, kun meddeles, når en miljøvurdering er foretaget og en VVM-redegørelse er godkendt af Naalakkersuisut.

Andre aktiviteter som godkendelse af rapportering i henhold til vilkår i tilladelser om økonomiske, tekniske, miljømæssige og geologiske forhold skal modsat ikke godkendes af Naalakkersuisut ligesom løbende godkendelse af tekniske installationer og driftsmæssige forhold af sikkerheds- og sundhedsmæssig betydning er andre eksempler på aktiviteter, der ikke kræver godkendelse af Naalakkersuisut.

Som eksempler på aktiviteter, der kan få væsentlig indvirkning på samfundet eller miljøet, kan nævnes offshore borer, samt etablering og drift af miner.

Til stk. 6

Efter stk. 6 er myndighedsbehandlingen og kommunikationen på råstofområdet organiseret efter det såkaldte en-dørs-princip (one door principle). Det indebærer, at rettighedshavere og andre, der er omfattet af loven, kommunikerer med en enkelt myndighed. Råstofstyrelsen forestår kommunikationen. Alle henvendelser vedrørende råstofområdet skal derfor rettes til Råstofstyrelsen, og alle meddelelser om forhold på råstofområdet skal sendes til Råstofstyrelsen. Råstofstyrelsen besvarer sådanne henvendelser og meddelelser.

Efter forslaget er Naalakkersuisut som overordnet råstofmyndighed fortsat den samlede administrative myndighed for råstofområdet, jf. råstoflovens § 3, stk. 1. Naalakkersuisut sørger dermed fortsat for, at der sker en samlet og integreret myndighedsbehandling af alle forhold vedrørende mineralske råstoffer, råstofaktiviteter og andre aktiviteter omfattet af råstofloven, jf. råstoflovens § 3, stk. 2.

Til stk. 7

Efter bestemmelsen skal Råstofstyrelsen koordinere tiltag med Miljøstyrelsen, i det omfang der er behov for miljømæssige vurderinger, udtalelser og afgørelser på råstofområdet.

Efter forslaget er behandlingen af sager på råstofområdet organiseret således, at Råstofstyrelsen ikke behandler en sag, træffer afgørelse eller afgiver en indstilling til Naalakkersuisut uden først at have hørt Miljøstyrelsen, hvis det i forbindelse dermed er nødvendigt at foretage en vurdering eller træffe en afgørelse vedrørende miljømæssige forhold.

Råstofstyrelsen skal i disse tilfælde, som koordinerende myndighed, indhente en udtalelse eller afgørelse fra Miljøstyrelsen.

Miljøstyrelsen skal endvidere af egen drift orientere Råstofstyrelsen om Miljøstyrelsens sagsbehandling og afgørelser. Det skal blandt andet sikre, at Råstofstyrelsen kan varetage sin funktion som koordinerende forvaltningsmyndighed på råstofområdet.

Forvaltningen af miljøforhold på råstofområdet er baseret på en grundlæggende forudsætning om, at DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE) foretager miljøvurderinger og udarbejder udkast til afgørelser (indstillinger) vedrørende miljøforhold. Som nævnt ovenfor i bemærkningerne til stk. 4 sikres det dermed, at råstofmyndighedens vurderinger og afgørelser vedrørende miljøforhold fortsat er baseret på vurderinger og udkast til afgørelser fra en videnskabelig og uafhængig miljøinstitution.

Det indebærer, at sager om vurderinger eller afgørelser vedrørende miljøforhold generelt skal behandles efter de følgende procedurer og principper:

Når Råstofstyrelsen modtager en sag, der også vedrører miljømæssige forhold, sender Råstofstyrelsen sagen til Miljøstyrelsen og anmoder denne om en udtalelse eller afgørelse. Miljøstyrelsen anmoder derefter DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi (DCE) om at udarbejde de nødvendige vurderinger, udtalelser og udkast til afgørelser. Når Miljøstyrelsen har modtaget materialet fra DCE, gennemgår Miljøstyrelsen materialet og udarbejder i fornødent omfang bemærkninger dertil. Miljøstyrelsen fremsender DCEs materiale til Råstofstyrelsen sammen med Miljøstyrelsens eventuelle bemærkninger, indstilling og afgørelser i forbindelse dermed.

Hvis der er tale om en sag, der skal forelægges for Naalakkersuisut, forelægger Råstofstyrelsen sagen for Naalakkersuisut. I forbindelse dermed medsender Råstofstyrelsen i uændret form materialet fra DCE og Miljøstyrelsen. Derefter træffer Naalakkersuisut afgørelse i sagen.

Til § 3 b

Forslagets § 3 b fastsætter regler om, at en klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen for Råstofområdet kan indbringes for Naalakkersuisut, der så træffer afgørelse i sagen.

Klagereglerne giver således adgang til at få en sag behandlet og afgjort i 2 instanser, med mindre sagen i 1. instans er afgjort af Naalakkersuisut (i medfør af § 3a, stk.5. eller § 3c) og forudsat, at klageadgangen ikke er begrænset i medfør af § 3c. Det er generelt i overensstemmelse med hensynet til retssikkerhed vedrørende den enkelte sags afgørelse.

Klagereglerne giver dermed som udgangspunkt også adgang til at få enhver sag behandlet og afgjort af Naalakkersuisut. Det er i overensstemmelse med hensynet til, at sager vedrørende forhold af væsentlig betydning generelt bør afgøres eller kunne afgøres af Naalakkersuisut som selvstyrets øverste forvaltningsmyndighed.

Til stk. 1

Efter stk. 1 kan en klage over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen kun indbringes for Naalakkersuisut. En klage kan således ikke indbringes for andre administrative myndigheder eller klagenævn. Bestemmelsen afskærer ikke domstolsprøvelse eller behandling hos Ombudsmanden for Inatsisartut.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter en klagefrist på 4 uger for indgivelse af en klage til Naalakkersuisut over en afgørelse truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen.

Bestemmelsen indeholder 2 regler om klagefristens begyndelse. Hvis en afgørelse er meddelt til en part, regnes klagefristen fra dagen for meddelelsen. Hvis en afgørelse er offentligt bekendtgjort, regnes klagefristen fra dagen for offentliggørelsen.

Bestemmelsen indeholder en enkelt regel om klagefristen udløb. Udløber klagefristen på en lørdag eller en helligdag, forlænges klagefristen til den følgende hverdag.

En klage kan ikke indbringes for Naalakkersuisut efter klagefristens udløb.

Til stk. 3

Det følger af bestemmelsen, at en klage skal indgives skriftligt, herunder ved anvendelse af elektronisk kommunikation som for eksempel e-mail, og at klagen skal indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Myndigheden vil være Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen.

Til stk. 4-6

Stk. 4 og 6 indeholder regler om en klages mulige opsættende virkning. Hvis en klage over en afgørelse har opsættende virkning, får afgørelsen generelt først virkning, når klagesagen er afgjort uden ophævelse eller ændring af afgørelsen eller klagesagen er afvist, frafaldet eller ophørt på anden måde.

Til stk. 4

Det fremgår af stk. 4, at en klage over en tilladelse, en godkendelse eller en dispensation ikke har opsættende virkning, medmindre Naalakkersuisut bestemmer andet. Efter forslagets § 3 c

kan Naalakkersuisut fastsætte bestemmelser om, at klager over andre typer afgørelser har opsættende virkning.

Til stk. 5

Efter stk. 5 kan Naalakkersuisut fastsætte bestemmelser om, at bestemte tilladelser, godkendelser og dispensationer ikke må udnyttes inden for klagefristen.

Til stk. 6

Bestemmelsen angiver, at klager over påbud eller forbud som udgangspunkt ikke har opsættende virkning. Dette er begrundet i, at påbud eller forbud som regel anvendes, hvor tilsynsmyndigheden har fundet behov for at standse en aktivitet omgående.

Til § 3 c

Efter reglen har Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere bestemmelser om forholdene nævnt i § 3 og § 3 b. Bestemmelser kan for eksempel fastsættes i bekendtgørelser eller som tilladelsesvilkår.

Som et eksempel nævnes det i § 3 c, at Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om, at afgørelser om bestemte forhold træffes af Naalakkersuisut og dermed ikke af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen. Med hensyn til Råstofstyrelsens kompetenceområde kan det for eksempel være afgørelser om meddelelse af råstoftilladelser, godkendelse af overdragelse af råstoftilladelser eller tilbagekaldelse af råstoftilladelser. Bestemmelser kan for eksempel fastsættes i en bekendtgørelse eller som tilladelsesvilkår. Med hensyn til Miljøstyrelsens kompetenceområde kan det for eksempel være afgørelser om godkendelse eller tilbagekaldelse af godkendelse af planer vedrørende bestemte miljøforhold eller naturforhold. Også sådanne bestemmelser kan for eksempel fastsættes i en bekendtgørelse eller som tilladelsesvilkår.

Som et andet eksempel nævnes det i § 3 c, at Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsens opgaver og beføjelser. Som mere konkrete eksempler kan nævnes, at Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om afgrænsningen af kompetenceområderne for henholdsvis Råstofstyrelsen og Miljøstyrelsen efter § 3 a, stk. 2 og 3, eller om de nærmere procedurer og principper for deres sagsbehandling, kommunikation og samarbejde vedrørende sager om miljømæssige forhold.

Som et tredje eksempel nævnes det i § 3 c, at Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om klage over afgørelser truffet af Råstofstyrelsen eller Miljøstyrelsen og om begrænsning af adgang til klage. Denne hjemmel er tænkt anvendt i afgørelser i sager af en særlig teknisk karakter, hvor en bedømmelse forudsætter særlig sagkundskab indenfor eksempelvis offshore konstruktioner, geologi og mineteknik.

Til nr. 2

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Bestemmelsen giver hjemmel til, at Naalakkersuisut i en eneretstilladelse efter § 16 kan fastsætte vilkår om, at en rettighedshaver er forpligtet til at opbevare udnyttede mineraler eller en del af dem i Grønland.

Ved anvendelse af bestemmelsen vil beboere i Grønland, der ikke selv har mulighed for at indsamle mineraler, kunne købe mineraler fra disse lagre til brug for deres forarbejdning eller anden erhvervsmæssige anvendelse af mineralerne.

En rettighedshaver skal kun sælge mineraler til en mulig køber, hvis køberen er fast bosiddende i og fuld skattepligtig til Grønland, og køberens forarbejdelse eller anden erhvervsmæssige brug af mineralerne vil ske i Grønland.

Råstofmyndigheden kan fastsætte nærmere bestemmelser om opbevarings- og salgsplichten i en tilladelse eller i medfør af en hjemmelsbestemmelse i en tilladelse fastsætte nærmere bestemmelser i en godkendelse af en rettighedshavers udnyttelsesplan efter tilladelsen. Bestemmelserne kan blandt andet vedrøre opbevarings- og salgsplichtens nærmere indhold, omfang med hensyn til typer og mængder af mineraler mv., og tidsmæssige udstrækning samt procedurer og vilkår for de nævnte personers køb af mineraler, herunder om mindste mængder for hvert enkelt køb af mineraler.

Til nr. 3

Stk. 6 er en videreførelse af det gældende stk. 5.

Bestemmelsen giver, som den gældende bestemmelse, Naalakkersuisut mulighed for i bekendtgørelser, modeltilladelser eller standardvilkår at fastsætte nærmere bestemmelser om forholdene nævnt i stk. 1-5.

Hvis Naalakkersuisut ikke har fastsat bestemmelser om afgrænsningen af grønlandsk arbejdskraft og grønlandske virksomheder, kan der tages udgangspunkt i den hidtidige praksis på råstofområdet.

Det fremgår af § 21 i modeltilladelsen for efterforskning og udnyttelse af kulbrinter, oktober 2009, at der ved grønlandske virksomheder forstås virksomheder med hjemsted i Grønland, som gennem udøvelse af erhvervsmæssig aktivitet har reel tilknytning til Grønland. En tilsvarende bestemmelse findes i § 13 i standardvilkårene for tilladelser vedrørende efterforskning af mineraler (med undtagelse af kulbrinter) i Grønland.

Til nr. 4

Til stk. 2

Bestemmelsen udvider angivelsen af omfattede parter i forhold til den nuværende § 32, stk. 2, hvorefter kun fysiske personer kan meddeles en småskala tilladelse.

Efter bestemmelsen kan småskala tilladelser kun meddeles til fysiske personer og museer.

Til stk. 3

Stk. 3 er en videreførelse og præcisering af kravene til de fysiske personer, der kan meddeles småskala tilladelse.

Efter stk. 3, nr. 1, skal den fysiske person i en samlet periode på mindst 5 år forud for tidspunktet for ansøgningen om en småskala tilladelse have haft folkeregisteradresse i Grønland.

Selv kortere tids folkeregisteradresse uden for Grønland anses for afbrydelse af den 5-årige periode, jf. dog bemærkningerne til stk. 4.

Efter stk. 3, nr. 2, skal den fysiske person have folkeregisteradresse i Grønland på tidspunktet for ansøgningen om småskala tilladelse, på tidspunktet for meddelelsen af småskala tilladelsen og på tidspunktet for udnyttelsen af småskala tilladelsen.

Efter stk. 3, nr. 3, skal den fysiske person i en samlet periode på mindst 5 år forud for tidspunktet for ansøgningen om småskala tilladelse have været fuldt skattepligtig til Grønland.

Selv kortere tids ophør af fuld skattepligt til Grønland anses for afbrydelse af den 5-årige periode, jf. dog bemærkningerne til stk. 4.

Efter stk. 3, nr. 4, skal den fysiske person være fuld skattepligtig til Grønland på tidspunktet for ansøgningen om småskala tilladelse, på tidspunktet for meddelelsen af småskala tilladelsen og på tidspunktet for udnyttelsen af småskala tilladelsen.

Efter stk. 3, nr. 5, skal den fysiske person være myndig og have fuld rådighed over sin formue. Personen må ikke være i betalingsstandsning, under konkurs eller i en lignende situation.

Med myndighedskravet stilles der dermed krav til rettighedshaverens personlige kapacitet, idet personen skal være i stand til at varetage sine personlige anliggender og økonomi samt i stand til at forpligte sig i henhold til tilladelsen med videre.

Ved ansøgningen om en småskala tilladelse og under behandlingen af ansøgningen er den fysiske person forpligtet til at oplyse til Naalakkersuisut om eventuel forestående betalingsstandsning, konkurs eller lignende.

Til stk. 4

Stk. 4 er en videreførelse af det gældende stk. 3, hvorefter Naalakkersuisut har mulighed for at dispensere fra de 5-årige perioder.

Dispensation kan eksempelvis gives, hvis personen har opholdt sig uden for Grønland af uddannelsesmæssige årsager, hvis personen har været udstationeret uden for Grønland i arbejdsmedfør, eller hvis personen på grund af sygdom har opholdt sig uden for Grønland.

Til stk. 5

Stk. 5 er en videreførelse af den gældende § 33, stk. 3, 1. pkt.

Efter meddelelsen af småskala tilladelsen skal den fysiske person opfylde de i stk. 3 angivne krav i hele tilladelsesperioden.

Opfylder den fysiske person ikke et eller flere af kravene i stk. 3 i tilladelsesperioden, kan Naalakkersuisut tilbagekalde tilladelsen fra det tidspunkt, hvor de pågældende krav ikke var opfyldt.

Til stk. 6

Det foreslås, at Grønlands Nationalmuseum eller et andet museum, der er godkendt efter lovgivningen om museumsvesen, kan meddeles en småskala tilladelse.

Museer kan alene meddeles småskala tilladelser uden eneret.

Til stk. 7

Efter meddelelsen af en småskala tilladelse skal museet opfylde det i stk. 6 angivne krav i hele tilladelsesperioden.

Opfylder museet ikke kravet i stk. 6 i tilladelsesperioden, kan Naalakkersuisut tilbagekalde småskala tilladelsen fra det tidspunkt, hvor kravet ikke var opfyldt.

Hvis kravet ikke er opfyldt, skal museet oplyse dette til Naalakkersuisut.

Til nr. 5

Til stk. 3

Stk. 3 er en videreførelse af en del af det gældende stk. 3, sidste pkt.

Efter bestemmelsen er det et krav, at rettighedshaveren efter en småskala tilladelse har fornøden sagkundskab og økonomisk baggrund for at kunne udføre aktiviteterne efter tilladelsen. Det ønskes derved blandt andet sikret, at småskala tilladelser alene meddeles til personer eller virksomheder, som på forsvarlig vis kan drive virksomhed efter tilladelsen uden væsentlig risiko for personskade eller for natur- eller miljøskader.

Almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincipper tilsiger, at krav til rettighedshaver om økonomi og sagkundskab skal sættes i forhold til, at der typisk vil være tale om en mindre virksomhed med en begrænset aktivitet alene med anvendelse af enkle håndværktøjer.

Det vil som udgangspunkt være uproblematisk for museer at få meddelt småskala tilladelser.

Til stk. 4

Stk. 4 er en videreførelse af det gældende stk. 4, dog med den præcisering, at den eller de personer, til hvem der meddeles småskala tilladelse, skal opfylde kravene i § 32, stk. 5.

Der er fortsat en begrænsning på maksimalt 5 personer for hver småskala tilladelse.

Hvis en af flere personer, der er rettighedshaver efter en småskala tilladelse, ikke længere opfylder kravene for at opretholde en småskala tilladelse, jf. § 32, stk. 3, bortfalder denne persons ret. Småskala tilladelsen opretholdes for de øvrige personer, der fortsat opfylder kravene i § 32, stk. 3.

Til nr. 6

Til stk. 2

Stk. 2 er en videreførelse af det gældende stk. 2.

Efter bestemmelsen kan tilladelsesområdet for en småskala tilladelse med eneret maksimalt udgøre 1 km².

Afgrænsningen af tilladelsesarealet er rettet mod den lidt mere modne og teknisk udviklede virksomhed, hvor der mere målrettet planlægges en udnyttelse af en bestemt afgrænset, kommercielt udnyttelig forekomst på baggrund af en viden om eller en indikeret formodning om tilstedeværelsen af en sådan forekomst. Det vil sige, at der er tale om aktiviteter uden den samme grad af tilfældighed i afsøgning af muligheden for et fund af kommercielt anvendelige mineraler, som kendetegner de aktiviteter, som vil være typisk for råstofaktiviteter udført efter en småskala tilladelse uden eneret til efterforskning og udnyttelse.

Til stk. 3

Stk. 3 er en videreførelse og udvidelse af det gældende stk. 3.

Stk. 3 fastsætter begrænsninger for, hvilke områder, der kan være omfattet af tilladelsesområdet for småskala tilladelser uden eneret.

Det bestemmes, at småskala tilladelser uden eneret ikke omfatter tilladelsesområder efter småskala tilladelser med eneret.

Til stk. 4

Stk. 4 er en videreførelse og udvidelse af det gældende stk. 3.

Stk. 4 bestemmer, at småskala tilladelser uden eneret ikke gælder for områder, der er omfattet af tilladelser med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer efter § 16, stk. 5.

I praksis efter standardvilkårene for småskala tilladelse gives en tilladelse uden eneret inden for en af de 4 kommune grænser.

Til stk. 5

Stk. 5 er en videreførelse af det gældende stk. 4.

Bestemmelsen gør det muligt for Naalakkersuisut at foretage en regulering af småskala aktiviteter under hensyntagen til en hensigtsmæssig udvikling af råstofsektoren i Grønland på en samfundsmæssig bæredygtig og ressourcemæssig forsvarlig måde.

Til stk. 6

Stk. 6 er en videreførelse af det gældende stk. 5, og omhandler den normale tidsperiode for en småskala tilladelse.

Til stk. 7

Stk. 7 er en videreførelse af det gældende stk. 6. Og omhandler forlængelse af småskala tilladelse med eneret, herunder den maksimale løbetid for en småskala tilladelse med eneret.

Til nr. 7

Til stk. 1

Stk. 1 er en videreførelse af det gældende stk. 1 med ændring i forhold til henvisning til stk. 5 og 6.

Stk. 1 fastsætter begrænsninger med hensyn til de personer, der kan være omfattet af en småskala tilladelse meddelt til en person.

Selv om der kun er en rettighedshaver efter en småskala tilladelse, begrænser det ikke antallet af personer, der kan udføre efterforskning og udnyttelse i henhold til tilladelsen på samme tid, så længe de øvrige personer er medlemmer af rettighedshaverens husstand og det samlede antal personer ikke overstiger 10, jf. stk. 6.

Medlemmer af husstanden omfatter personer, der lever på samme bopæl, herunder ægtefælle, samlever, børn, forældre, søskende og svigerforældre.

Til stk. 2

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Stk. 2 fastsætter begrænsninger med hensyn til de personer, der kan være omfattet af en småskala tilladelse meddelt til flere personer i fællesskab.

Selv om småskala tilladelsen kun er meddelt til et begrænset antal rettighedshavere, begrænser det ikke antallet af personer, der kan udføre efterforskning og udnyttelse i henhold til tilladelsen på samme tid, så længe de øvrige personer er medlemmer af rettighedshavernes husstand og det samlede antal personer ikke overstiger 10, jf. stk. 5.

Med hensyn til medlemmer af husstanden, se bemærkningerne til stk. 1.

Til stk. 3

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Stk. 3 fastsætter begrænsninger med hensyn til de personer, der kan være omfattet af en småskala tilladelse meddelt til et museum.

Er et museum meddelt en småskala tilladelse, omfatter tilladelsen kun efterforskning og udnyttelse udført personligt af museets ledelse, herunder bestyrelsesmedlemmer og medlemmer af direktionen, eller af museets fastansatte, jf. dog stk. 5.

En tilladelse for et museum omfatter ikke ledelsens husstand.

Til stk. 4

Stk. 4 er en videreførelse af det gældende stk. 2, dog nu med henvisning til stk. 5.

Bestemmelsen giver mulighed for, at op til 9 personer kan beskæftiges i tilladelsesområdet efter en småskala tilladelse.

Bestemmelsen skal sikre, at udøvelsen af aktiviteterne har karakter af "småskala" og tilgodeser formålet med adgangen til småskala aktiviteter. Den retter sig mod mindre, lokalt baserede udvindingsvirksomheder, der ikke råder over den samme kapital og ekspertise som internationale mineselskaber.

Til stk. 5

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Bestemmelsen begrænser det antal personer, der kan udføre aktiviteter i et tilladelsesområde.

Begrænsningen af udnyttelsen af tilladelsesområdet er blandt andet begrundet i et beskyttelseshensyn til naturen. Ved begrænsning af antallet af personer, der på samme tid kan foretage aktiviteter i området, mindskes indgrebet i naturen.

Til nr. 8

Til stk. 3

Stk. 3 er en videreførelse og udvidelse af det gældende stk. 3.

Rettighedshavere efter småskala tilladelser har hidtil kun kunnet anvende mindre håndholdte hjælpemidler. Efter forslaget udvides tilladelsen til nu at omfatte brug af håndholdte hjælpemidler, uanset størrelse. Det foreslås således, at ordet "mindre" udgår af bestemmelsen.

Opremsningen af håndholdte, ikke-mekaniske hjælpemidler er ikke udtømmende.

Til stk. 4

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Hidtil har rettighedshavere efter småskala tilladelser kun haft mulighed for at anvende mindre, ikke mekaniske håndholdte hjælpemidler, jf. det tidligere stk. 3.

Adgangen til anvendelse af hjælpemidler udvides med bestemmelsen i stk. 4 til også at gælde anvendelse af småsprængning samt mekaniske, håndholdte hjælpemidler.

Udvidelsen af rettighedshaverenes mulighed for benyttelse af hjælpemidler er begrundet i et hensyn til at sikre rettighedshaverne en bedre udnyttelse af tilladelsesområdet.

Overholder rettighedshaveren ikke de af Naalakkersuisut fastsatte bestemmelser, vil Naalakkersuisut kunne tilbagekalde småskala tilladelsen.

Opremsningen af håndholdte, mekaniske hjælpemidler er ikke udtømmende.

Til stk. 5

Efter stk. 5 fastsætter Naalakkersuisut nærmere bestemmelser om udstrækningen af og kontrollen med rettighedshavernes anvendelse af småsprængningstilladelser.

Det er af afgørende betydning for beskyttelsen af den grønlandske natur, at der foreligger en klar afgrænsning af, hvad der er omfattet af småsprængningstilladelserne. En ubegrænset og ukontrolleret brug af småsprængninger vil medføre risiko for et uforholdsmæssigt stort indgreb i den grønlandske natur, i et vist omfang uden mulighed for efterfølgende genoprettelsesmuligheder.

Risikoen for personskader, uoprettelige skader og uforudsete konsekvenser ved anvendelse af småsprængninger uden konkret fastsatte grænser for anvendelsen, er årsagen til indskærpelsen af, at Naalakkersuisut fastsætter nærmere bestemmelser om anvendelsen af sprængningstilladelserne.

Overholder en rettighedshaver ikke bestemmelser fastsat af Naalakkersuisut, vil Naalakkersuisut kunne tilbagekalde småskala tilladelsen.

Til nr. 9

Til stk. 1

Bestemmelsen er en videreførelse og præcisering af den grønlandske befolknings adgang til at foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler.

Bestemmelsen erstatter den gældende bestemmelse i § 45, stk. 1, med den forskel, at den ikke-erhvervsmæssige indsamling af løstliggende mineraler er begrænset af §§ 45 c og 45 d, hvorefter retten blandt andet ikke omfatter indsamling af værdifulde mineraler, herunder diamant, safir, rubin, smaragd, chrysoberyl, opal, topas, tugtupit og radioaktive mineraler.

Ændringen af bestemmelsen er sket med det formål at sikre retten til de værdifulde mineraler for rettighedshavere efter tilladelser med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineraliske råstoffer efter § 16 og rettighedshavere efter småskala tilladelser med eneret.

Efter Grønlands Selvstyres overtagelse af råstofområdet fra staten, er der ikke længere behov for at have særlige regler vedrørende den oprindelige befolknings adgang til indsamling og udnyttelse af mineralske råstoffer. En bestemmelse derom blev derfor ikke indført i den gældende § 45, stk. 1.

Forslagets bestemmelse undtager alene ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler fra kravet om, at råstofaktiviteter kun må finde sted i henhold til tilladelse meddelt af Naalakkersuisut. En ikke-erhvervsmæssig indsamling af mineraler er karakteriseret ved, at mængden og værdierne er beskedne, og at mineralerne ikke sælges eller indgår i en produktion med salg for øje, men at mineralerne alene anvendes til privat forbrug, for eksempel indsamling af sten som hobby. Modsat forstås ved erhvervsmæssig udnyttelse af mineraler indsamling eller brydning af mineraler med salg eller erhvervsmæssig produktion for øje.

Bestemmelsen finder alene anvendelse for ikke-kommerciel udnyttelse. Hvis en person ønsker at udnytte mineralske råstoffer kommercielt, skal der søges tilladelse dertil. Derved sikres det, at udnyttelse foretages i henhold til regler fastsat af Grønlands Selvstyre, og at værdier i størst muligt omfang tilfalder samfundet som helhed.

En person kan kun foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler uden forudgående tilladelse, hvis denne er fastboende i og har fuld skattepligt til Grønland.

Indsamlingen kan alene ske af løstliggende mineraler. Der må ikke anvendes nogen former for redskaber til at frigøre mineralerne.

Stk. 2

Stk. 2 er en videreførelse og ændring af det gældende stk. 3.

Bestemmelsen regulerer de tilfælde, hvor en fastboende har indsamlet løstliggende mineraler efter stk. 1.

Ønsker den fastboende at sælge eller forarbejde de indsamlede mineraler med henblik på salg, kræves det, at denne meddeles en småskala tilladelse til udnyttelse af mineralerne i henhold til reglerne i kapitel 8.

Den fastboende kan ansøge om en småskala tilladelse efter indsamlingen af de løstliggende mineraler.

Stk. 3 og 4

En småskala tilladelse kan dog ikke meddeles, hvis området er omfattet af en eneretstilladelse til efterforskning eller udnyttelse af mineraler efter § 16 eller en småskala tilladelse med eneret til udnyttelse af mineraler efter § 33. Det gælder dog ikke, hvis der fra rettighedshaveren efter eneretstilladelsen efter § 16 eller § 33 er meddelt skriftligt samtykke til meddelelse af småskalatilladelsen.

Til nr. 10

Til § 45 a

Til stk. 1

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov, og baseres på et ønske fra eksisterende stensamlere. Bestemmelsen svarer til forslag fremsat ved råstoflovens vedtagelse på EM 2009.

Bestemmelsen skal sikre, at fastboende på den ene side har ret til at indsamle og bryde mindre mængder mineraler med henblik på erhvervmæssig brug, uden det er nødvendigt med en forudgående småskala tilladelse. På den anden side skal bestemmelsen sikre en vis grænse for, hvor store mængder mineraler, som kan indsamles og brydes uden tilladelse.

Opremsningen af håndholdte, ikke-mekaniske hjælpemidler er ikke udtømmende.

Til stk. 2

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Stk. 2 fastsætter en retningslinje for, hvorledes værdien af de mineraler, der indsamles og brydes efter stk. 1, skal opgøres.

Til stk. 3

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse, der regulerer de tilfælde, hvor en fastboende har indsamlet eller brudt mineraler i henhold til stk. 1 for en værdi over 100.000 kr. Beløbet reguleres årligt i henhold til det grønlandske forbrugerprisindeks, jf. stk. 7.

Kravet om deponering hos Naalakkersuisut er blandt andet begrundet i ønsket om at sikre, at den erhvervmæssige indsamling og brydning i henhold til stk. 1 ikke strider mod øvrige rettighedshaveres rettigheder og interesser i henhold til tilladelser efter §§ 16 og 33.

Til stk. 4

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Meddeles småskala tilladelse til udnyttelse af mineraler efter reglerne i kapitel 8, har den fastboende ret til at få mineralerne udleveret fra depotet.

Det er en forudsætning for udleveringen af mineralerne, at småskala tilladelsen meddeles til det område, hvor mineralerne blev indsamlet.

Har indsamlingen eller brydningen således rakt ud over det tilladte omfang i henhold til stk. 1, og ønsker personen at gøre brug af de indsamlede mineraler, må der ansøges om en småskala tilladelse.

Til stk. 5

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Indgives ansøgning om småskala tilladelse ikke til Naalakkersuisut inden 12 måneder efter deponeringsdagen, mistes retten til at få mineralerne udleveret, idet Naalakkersuisut er berettiget til at sælge disse.

Til stk. 6

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Se bemærkningerne til stk. 3.

Til § 45 b

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Det foreslås, at turister som noget nyt får ret til at foretage ikke-erhvervsmæssig indsamling af løstliggende mineraler uden forudgående tilladelse. Hidtil har turisternes ret til ikke-erhvervsmæssig indsamling været reguleret særskilt.

Turister må alene indsamle op til 5 kg årligt, og de indsamlede mineraler må ikke omfatte værdifulde mineraler, herunder diamant, safir, rubin, smaragd, chrysoberyl, opal, topas, tutupit og radioaktive mineraler, jf. § 45 d, stk. 1.

De 5 kg er den samlede maksimale vægt, der kan indsamles på et år for hver turist, uanset om turisten rejser til og fra Grønland flere gange på et år.

Indsamlingen må kun omfatte løstliggende mineraler. Der må ikke anvendes nogen former for redskaber til at frigøre mineralerne.

Bestemmelsen har til formål at løse det praktiske problem, at turister og besøgende i Grønland i vid udstrækning ønsker at medbringe en eller flere sten som en souvenir. Adgangen til at foretage disse indsamlinger, der generelt ikke er begrundet i kommercielle interesser og ikke fratager Grønland nogen større værdier, omfatter ikke værdifulde mineraler, jf. forslaget § 45 d, stk. 1.

Til § 45 c

Til stk. 1

Denne bestemmelse erstatter den gældende bestemmelse i lovens § 45, stk. 2.

Det følger af bestemmelsen, at indsamling eller brydning i henhold til lovens §§ 45-45 b ikke er tilladt i områder, hvor der er meddelt en udnyttelsestilladelse for mineralske råstoffer efter § 16, eller i områder, hvor der er meddelt en småskala tilladelse med eneret til udnyttelse af mineraler efter § 33.

Når et område er omfattet af en udnyttelsestilladelse, vil fastboendes ret til indsamling således ikke længere kunne udøves inden for området.

Til stk. 2

Indsamling eller brydning i henhold til §§ 45-45 b er dog som noget nyt tilladt, hvis der er meddelt skriftligt samtykke dertil fra rettighedshaveren efter en tilladelse efter § 16, og samtykket er indleveret til Naalakkersuisut.

Til § 45 d

Til stk. 1

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Det foreslås, at de mineraler, der kan indsamles og brydes efter §§ 45-45 b, ikke skal omfatte værdifulde mineraler, herunder diamant, safir, rubin, smaragd, chrysoberyl, opal, tugtupit og topas og radioaktive mineraler.

Derved sikres retten til de værdifulde mineraler til rettighedshaverne efter tilladelser med eneret til efterforskning eller udnyttelse af mineralske råstoffer efter § 16 og rettighedshavere efter småskala tilladelser med eneret efter § 33.

Stk. 2

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende råstoflov.

Bestemmelsen angiver hjemmel til at Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om, at andre end de i stk. 1 anførte mineraler betragtes som værende værdifulde. Hjemlen forventes udmøntet i et forbud mod at indsamle særlige værdifulde mineraler.

Til § 45 e

Bestemmelsen erstatter den gældende bestemmelse i lovens § 45, stk. 5.

Nærmere regler om forarbejdning, opbevaring, deponering m.v. kan fastsættes af Naalakkersuisut.

Opremsningen af aktiviteter, hvorom der kan fastsættes regler, er ikke udtømmende.

Til § 45 f

Til stk. 1

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 45, stk. 4, og kun med mindre sproglige ændringer.

Bestemmelsen skal sikre, at fastboende og turister kan modtage guidede ture i det grønlandske landskab og få fremvist Grønlands geologi. Derved varetages både hensynet til uddannelse af fastboende samt hensynet til at skabe større turistattraktioner i Grønland.

Til stk. 2

Nærmere regler om kravene til varetagelsen af de guidede ture kan fastsættes af Naalakkersuisut.

Til nr. 11

Det foreslås, at overskriften til kapitel 16 ændres, således at den også omfatter aftaler om samfundsmæssig bæredygtighed.

Ændringen er en konsekvens af forslaget nr. 12 om sådanne aftaler.

Til nr. 12

Til stk. 1

Med § 78 a, stk. 1, foreslås, at der i en tilladelse efter § 16 kan stilles vilkår om, at rettighedshavere skal indgå en aftale med Naalakkersuisut og en eller flere kommuner, hvorefter de forpligter sig til at foretage foranstaltninger med henblik på at sikre samfundsmæssig bæredygtighed.

Grønland stræber mod at gøre mineralindustrien til en af landets primære erhvervssektorer. For at dette kan blive muligt, må udviklingen af minerasektoren ske i samarbejde med befolkningen i Grønland.

Det er afgørende, at de negative virkninger af et mineralprojekt minimeres mest muligt, og erstattes med positive virkninger. Dette kan ske ved at forpligte rettighedshaverne til at foretage foranstaltninger med henblik på at sikre den samfundsmæssige bæredygtighed, herunder inddragelse af grønlandsk arbejdskraft, etablering af ordninger for overførsel af viden, samt sikring af de sociokulturelle værdier og traditioner i Grønland.

Til nr. 13

Ændringen af en konsekvens af indsættelse af en række nye paragraffer, hvoraf ikke alle bør sanktioneres.

Til nr. 13

Ændringen er en konsekvens af forslagets ændring af § 45, stk. 6.

Til nr. 14

Ved forslaget indsættes henvisning til to yderligere hjemmelsbestemmelser, der giver Naalakkersuisut adgang til at fastsætte bestemmelser om de nævnte forhold.

Til § 2

Til stk. 1

Bestemmelsen vedrører ikrafttrædelsestidspunktet for forslaget.

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 1. januar 2013.

Til stk. 2

Bestemmelsen vedrører de tilladelser, der foreligger på tidspunktet for lovforslagets ikrafttræden.

Bestemmelsen skal sikre, at lovændringen ikke bevirker, at tilladelser, der er meddelt og i kraft efter den gældende råstoflov, ikke længere har virkning, eller at de ikke længere er omfattet af råstofloven.

Til stk. 3

Tilladelser efter lovens § 16, der er meddelt og i kraft på tidspunktet for lovændringens ikrafttræden, bliver som udgangspunkt ikke omfattet af lovforslagets § 18, stk. 4. Denne nye regel giver Naalakkersuisut adgang til at fastsætte bestemmelser om, at rettighedshavere skal opbevare udnyttede mineraler eller en del af dem i Grønland samt sælge dem til fast bosiddende

personer, der selv vil forarbejde mineralerne eller på anden måde anvende dem erhvervsmæssigt i Grønland.

Efter forslaget's stk. 3 har reglen i § 18, stk. 4 ikke virkning i forhold til en eksisterende tilladelser efter § 16, medmindre andet aftales mellem Naalakkersuisut og rettighedshaveren og fastsættes ved meddelelse af et tillæg til tilladelsen. Rettighedshaveren kan vælge, om denne vil indgå en sådan aftale. Bliver en aftale ikke indgået, har forslaget's § 18, stk. 4, ikke virkning i forhold til tilladelsen.